

ЛИНДА ХАУЪРД ЗАКЪСНЯЛА КОЛЕДА

Част 3 от „Спенсър-Нийл“

Превод от английски: Fantastique, —

chitanka.info

ГЛАВА 1

Това не трябваше да се случва.

Катлийн Филдс постави ръка на издутия си корем, лицето ѝ издаваше тревога, когато погледна през прозореца снежната виелица. Видимостта бе толкова ограничена, че дори грубата ограда на пасището, намираща се на по-малко от петдесет метра едва се различаваше. Температурата бе паднала рязко до минус двадесет градуса и както съобщиха по радиото, тази противна Коледна снежна буря, щеше вероятно да продължи през целия ден и по голяма част от нощта.

Тя не можеше да чака толкова дълго. Болките започваха, почти месец по-рано. Бебето ѝ се нуждаеше от медицинска помощ.

Горчивина нахлу в нея, когато пусна завеската и се върна в малкия полутъмен хол, осветен само от огъня в камината. Електричеството и телефонът бяха изключени преди пет часа. А от два часа тъпата болка в гърба ѝ, която продължаваше от няколко седмици насам и на която вече не обръщаше внимание, започна да се усилва и да обхваща корема ѝ. Леко обезпокоена, тя прие болката като фалшиви контракции, все пак до раждането оставаха още три седмици и пет дена. Но когато преди половин час ѝ изтекоха водите, вече нямаше никакво съмнение — раждането започваше.

Тя бе напълно сама и безпомощна. Този коледен сняг, така желан от милиони деца, можеше да означава смърт за собственото ѝ дете.

Сълзи изгаряха очите ѝ. Упорито бе издържала лошия си брак и прие края на илюзиите си, както и действителността да останеш без пукната пара, да работиш дълги часове като сервитьорка, за да осигуриш прехраната и дома за бебето, въпреки яростното си недоволство от бременността. Но когато започна да се движи в нея — отначало с нежни леки потрепвания, след това със смущвания и ритници — то стана реалност, човек, приятел. Стана нейното бебе. Желаше го, искаше да го прегръща, да го обича и да му пее приспивни песни. То беше единственият човек, който ѝ бе останал на

този свят, но сега можеше да го загуби, като наказание за предишното си недоволство. Каква ирония — да го носи през цялото време и да го загуби точно на Коледа! Това бе денят на надеждите, вярата и обещанията, но тя вече нямаше надежди, нито вяра в хората, а бъдещето не ѝ обещаваше нищо друго, освен безкрайно поредица от мрачни дни. Тя имаше единствено себе си и малкия живот вътре в нея, който сега се намираше в опасност.

Катлийн можеше да роди детето тук, без чужда помощ. В къщата беше топло, а и сигурно щеше да успее да поддържа огъня. Тя щеше да оцелее, но — детето? Раждането бе започнало преждевременно. А ако бебето не можеше да диша нормално и самостоятелно? И изведнъж нещо се объркаше?

Или можеше да се опита да стигне до клиниката, която се намираше на петнадесет мили от тук. В хубаво време пътя не бе труден... но сега времето бе лошо, а вятърът виеше все по-силно. Пътищата бяха коварни, а видимостта — ограничена. Ами ако не успееше? Усилията ѝ можеха да струват собствения ѝ живот и този на детето ѝ.

А сега какво?

Думите отекваха в главата ѝ. Какво значение щеше да има животът ѝ ако бебето умре? Как щеше да живее в мир със себе си, ако рискуваше живота на бебето, за да защити себе си? Всичко можеше и да се оправи, но не биваше да рискува. В името на детето, трябваше да опита.

Тя се раздвижи тремаво из стаята. Облече се колкото може по-топло, с няколко ката дрехи, докато заприлича на клатушкаща се тиква. Пригответи вода, одеяла, още една нощница за себе си и дрешки за бебето, и с последна надежда, за всеки случай, провери телефонната връзка — можеше да е възстановена. Само тишина достигна до ухото ѝ и тя със съжаление остави слушалката.

Катлийн пое дълбоко дъх, стегна се и отвори задната врата, но веднага бе ударена от леден вятър и замръзнал сняг. Наведе глава и като се бореше с вятъра направи внимателно две крачки по заледените стъпала. Трудно пазеше равновесие, защото вятъра биеше в нея и я караше да залита. По средата на двора се подхлъзна и падна, но се изправи толкова бързо, че почти не усети болката от удара.

— Съжалявам, съжалявам — прошепна тя на детето и погали корема си. Бебето бе застанало ниско долу в корема ѝ и бе спряло да ритва, а натиска се бе увеличил. Предвижването ѝ се затрудни. Когато стигна до стария пикап усети ново и силно свиване. Тя се преви и падна на земята. Тази контракция бе по-силна от другите и всичко, което можеше да направи бе да лежи безпомощно в снега, докато болката утихне, прехапала здраво устни, за да не стене на глас.

Миглите ѝ бяха покрити със сняг, когато най-накрая успя да се вдигне на крака и да събере пръсналите се вещи. Беше задъхана.

— Господи, моля те, нека не започва още раждането! — зашепна. — Моля те, дай ми време да стигна до клиниката.

Тя бе готова да понесе всякаква болка, ако бебето ѝ останеше на безопасно място вътре в нея, докато успееше да получи помощ.

До ушите ѝ достигна тих плач, докато дърпаше дръжката, за да отвори вратата на пикапа. Тя напрегна сили, за да се пребори с вятъра, който се опитваше да я затвори отново. Седна тромаво в пикапа, като едва успя да намести огромния си корем зад волана. Без да усети, вятърът затръшна вратата, и в следващия миг се оказа погребана в ледения бял свят, който снегът бе сътворил покривайки всички прозорци. Плачът продължаваше и накрая тя разбра, че идва от нея.

Катлийн мигновено се изправи. Нищо нямаше да спечели, ако изпаднеше в паника. Трябваше да проясни мислите си и да се концентрира върху пътя, защото от това зависеше живота на детето ѝ. Бебето бе всичко, което ѝ бе останало. Всичко друго си бе отишло — родители, брак, самоувереността, вярата и доверието в хората. Бяха само тя и детето. Все още можеше да разчита на себе си, а те двамата си бяха достатъчни. Нямаха нужда от никой друг. Щеше да направи всичко, за да защити детето си.

Като дишаше дълбоко, Катлийн се принуди да се успокои. Бавно постави ключа в стартера и го завъртя. Двигателят просъска леко и нов страх обхвана Катлийн. Дали акумулатора беше достатъчно силен, за да заработи стария мотор в този студ? Но двигателят изрева, съживи се и пикапът завибрира под нея. Въздъхна с облекчение и пусна чистачките, за да изчистят снега. Те започнаха да се движат напред-назад под тежестта на леденото було.

Беше толкова студено! Дъхът ѝ замъгляваше въздуха и тя трепереше, въпреки слоевете дрехи, които носеше. Почувства лицето

си изтръпнало. Докосна го и установи, че все още е покрито със сняг. Бавно го избърса и от косата ѝ се поръсиха снежинки.

Нарастването на натиска в долната част на корема ѝ затрудни натискането на педалите, но тя инатливо се бореше да постави скоростния лост в правилното положение и с всички сили стисна зъби, когато отпусна съединителя. Пикапът потегли.

Видимостта беше още по-лоша, отколкото бе очаквала. Тя видя смътно само оградата, която минаваше покрай пътя. Ако не излезеше веднага на него, съвсем скоро щеше да се изгуби в този снежен кошмар. Придвижвайки се бавно напред, като охлюв, съсредоточена изцяло в оградата, Катлийн се опита да не мисли за това, което можеше да се случи.

Беше минала едва една четвърт миля надолу по пътя, когато нова контракция стегна корема ѝ в железен обръч. Ахна, с неволно движение завъртя волана и старият пикап занесе.

— Не! — простена Катлийн, докато автомобилът се плъзгаше странично към канавката отстрани на пътя. Двете десни колела се приземиха с такава сила в рова, че зъбите ѝ изтракаха и тя изпусна волана. Извика отново, когато тялото ѝ отхвъркна на дясно и се удари във вратата от страната на пътника.

Миг по-късно контракцията премина. Задъхана, Катлийн се премести по наклонената седалка и се настани зад волана. Двигателят бе спрял. С тревога отпусна съединителя и сложи скоростния лост в неутрално положение, като се молеше моторът да заработи отново. Завъртя ключа и давейки се пикапа запали. Колелата се въртяха напразно в ледения ров, без да могат да намерят сцепление. Опита да раздвижи автомобила, като го разклати назад-напред, и сменяше лоста ту на задна, ту на първа скорост, но нищо не се получаваше. Беше заседнала.

Катлийн уморено наведе глава на волана. Намираще се на четвърт миля от вкъщи, но в това време се равняваше на двадесет. Вятърът бе силен, видимостта почти нулева. Положението беше преминало от лошо в ужасно. Трябваше да си остане вкъщи. В опита си да спаси детето, със сигурност му бе отнела единствения му шанс за оцеляване.

Той трябваше да тръгне от дома на майка си ден по-рано или да остане докато времето не се оправеше. Грешката беше наистина очевидна, за разлика от сегашната видимост. Отделното задвижване на четирите колела на неговия „Джип Чероки“ го държеше уверено на заледения път, но това не елиминираше необходимостта да вижда накъде отива.

Допускането на грешки винаги ядосваше Дерек Талиферо, особено такава глупава грешка. Вчерашните прогнози за времето предупреждаваха, че условията могат да се влошат, така че той реши веднага да се върне в Далас.

Но Марси бе поискала той да остане до сутринта на Коледа, а Дерек така силно обичаше майка си, че в крайна сметка остана. Твърдата му уста се смекчи, когато си позволи за кратко да помисли за нея. Тя беше силна жена, която го бе отгледала сама и никога не му позволи да си помисли, че можеше да израсне по друг начин. Зарадва се, когато тя се запозна с Уит Кембъл — самотния, мълчалив собственик на ранчо от Оклахома — и се хвърли с главата надолу в любовта. Това беше... Господи, преди десет години. А все едно, че се бе случило съвсем скоро. Марси и Уит все още се държаха като младоженци.

Дерек обичаше да посещава ранчото, което се намираще от другата страна на границата в Оклахома, за да може да се отърси за известно време от напрежението в болницата. Това бе и една от причините, поради която той позволи на Марси да го убеди да остане по-дълго. Но тазсутрешното му желание да се върне в Далас противоречеше на здравия разум. Трябваше да остане докато времето се проясни, но той искаше да се върне в болницата още утре. Неговите малки пациенти се нуждаеха от него.

Обичаше работата си и никога не се уморяваше от нея. Дерек знаеше, че иска да бъде лекар, още когато навърши петнадесет, но в началото мислеше за акушерство. Постепенно целите му станаха по-определени и по времето, когато беше преполовил курса на обучение в медицинския институт вече знаеше с какво ще се заеме. Специализира неонатология — грижа за тези малки бебета, които се раждаха с много по-малък шанс, отколкото би трябвало да имат. Някои от тях бяха недоносени и се нуждаеха от сигурна среда за увеличаване на теглото. Други, родени преждевременно, трябваше да се борят за всеки дъх,

тъй като недоразвитите им органи все още не бяха напълно оформени. Всеки ден беше една спечелена битка. При някои бебета се налагаше хирургическа намеса, за да се коригират грешки на природата. Всеки път, когато Дерек получише възможност най-накрая да изпрати детето у дома с родителите си, го изпълваше необичайно силно чувство на удовлетворение. Ето защо сега той се движеше бавно почти сляпо през снежната виелица, вместо да чака подобрене на времето. Искаше да се върне в болницата.

Снегът напълно бе покрил пътя. Дерек следваше линията на оградата и се надяваше да не излезе от пътя. По дяволите — всичко, което знаеше бе, че се движи покрай пасища. Пълна идиотщина, ругаеше тихо той и поддържаше стабилно Черокито срещу поривите на извиващия се вятър. Когато стигнеше до най-близкия град — ако стигнеше — то непременно щеше да спре, дори ако трябва да прекара нощта в магазин за хранителни стоки... ако там изобщо имаше такъв магазин. Всичко друго бе за предпочитане, отколкото да шофира сляпо в този бял ад.

Видимостта бе толкова лоша, че едва не подмина стария пикап, който се бе плъзнал в канавката и стоеше под ъгъл. В известен смисъл да види автомобила беше добра новина, най-малкото все още бе на пътя. Дерек започна да го заобикаля от ляво, като си мислеше, че този, който го е карал отдавна си е намерил убежище, но тревожно чувство го накара внимателно да спре, след това превключи и тръгна назад, докато не спря до покрития със сняг пикап. Щеше да отнеме само минута, за да го провери.

Снегът се бе превърнал в ледени, завихрени от вятъра топчета, които заудряха лицето му щом отвори вратата и излезе. Той приведе широките си рамене, за да се предпази от вятъра, опитващ се да го повали. Намираше се само на няколко крачки от пикапа, но трябваше да се бори за всеки инч. Бързо хвана дръжката на вратата и я дръпна силно, за да я отвори и да провери дали автомобила е празен, за да може спокойно да се върне в топлото купе на джипа. Изплаши го слабият вик на жената, лежаща на седалката, която рязко се изправи, при внезапното отваряне на вратата.

— Аз просто искам да помогна — каза Дерек бързо, за да не я изплаши още повече.

Катлийн ахна задъхана от болката, която я бе обхванала напълно. Контракциите се бяха засилили, а времето между тях бе само няколко минути.

Нямаше да успее да стигне на време до клиниката. Почувства леденостудения порив на вятъра, когато видя едрият мъж, появил се пред отворената врата на пикапа, но за момента не можеше да му отговори, не можеше да направи нищо, освен да се концентрира върху болката. Уви ръце около стегнатия си корем и изстена.

С един поглед, Дерек разбра какво ставаше. Жената беше преbledняла, зелените ѝ очи блестяха на фона на бледото ѝ и отчаяно лице, докато държеше огромния си корем. Внезапно му се прииска да я защити.

— Всичко е наред, скъпа — промълви той успокоително, като се промъкна в пикапа и я повдигна в силните си ръце.

— Вие и бебето ще се оправите. Аз ще се погрижа за всичко.

Тя все още стенеше, обхваната изцяло от контракцията. Дерек я понесе към джипа, защитавайки я колкото можеше от лютия вятър. Мислите му вече бяха съсредоточени в предстоящото раждане. Не беше изразждал бебе, откакто бе млад специалист, но много пъти се налагаше да бъде подръка, когато се очакваха трудности с новороденото.

Успя да отвори пътническата врата, все още държейки я в ръцете си, положи я внимателно на седалката и бързо заобиколи колата, за да седне на мястото си.

— Какъв е интервалът между контракциите? — попита той, изтривайки с ръка лицето си.

Кейт се бе смъкнала на седалката и лежеше със затворени очи, дишаше дълбоко, след като за момент болката я беше отпуснала. Щом я докосна, тя отвори очи, които бяха като на диво животно хванато в капан.

— Т-р-р-три минути — каза тя с тракаща зъби от студ. — Може би и по малко.

— Колко далеч е болницата?

— Клиника — коригира го тя, като все още дишаше тежко. Преглътна и облиза устните си. — Петнадесет мили.

— Няма да успеем да стигнем до там — каза той с ужасяваща сигурност. — Има ли място някъде наоколо, където можем да се

подслоним? Къща, ресторант, каквото и да е?

Тя повдигна ръка.

— Моята къща... долу по пътя, на около четвърт миля.

Опитните очи на Дерек забелязаха всички симптоми. Беше изтощена. Раждането я беше изморило достатъчно, без да се брой, че бе сама и изплашена. А и стреса си бе свършил работата. Той трябваше да я отведе колкото се може по-бързо на топло и уютно място.

Тя затвори очи отново.

Дерек реши да не рискува да заобикаля пикапа и да излезе от пътя, затова подкара джипа на заден ход, ориентирайки се по оградата встрани от пътя, защото нищо не се виждаше през задното стъкло.

— Кажете ми, когато стигна до вашата отбивка — нареди той, а очите ѝ се отвориха в знак на отговор.

Минута по-късно друга контракция я накара да се превие на седалката.

Дерек погледна часовника си. Бяха минали малко повече от две минути от последната болка. Бебето със сигурност нямаше да чака по-добро време.

Вниманието му бе привлечено от ръждясала пощенска кутия на наклонената ограда.

— Това ли е отбивката? — попита той.

Катлийн вдигна глава и той я видя как впи зъби в долната си устна, за да задържи стоновете. Тя кимна леко и той включи на първа скорост обръщайки по слабите следи, до пощенската кутия, като се молеше времето да му стигне.

ГЛАВА 2

— Задната врата е отворена — прошепна Катлийн. Мъжът кимна, а след това приближи джипа толкова близо до вратата, колкото беше възможно.

— Не се опитвайте да излезете сама — твърдо каза Дерек, когато тя се хвана за дръжката на вратата. — Ще дойда да ви взема.

Катлийн утихна на седалката, с напрегнато и бледо лице. Не познаваше този мъж, не знаеше дали може да му се довери, но нямаше друг избор, освен да приеме помощта му. Бе по-уплашена, отколкото бе била някога през живота си. Болката се оказа по-силна отколкото бе очаквала, добавяйки към това и страха за живота на бебето. Който и да беше този мъж в момента му бе благодарна за помощта.

Дерек излезе от джипа навел глава срещу вятъра, свистящ около колата. Той беше едър мъж, висок и силен, лесно се оправяше с теглото ѝ, а ръцете му бяха нежни. Когато отвори пътническата врата, Катлийн се опита да придвижи краката си, за да се измъкне, но той отново я спря и я пое в ръцете си.

— Сложи главата си на рамото ми — инструктира я той, повишавайки глас, така че тя да може да го чуе през воя на вятъра. Катлийн наведе глава и скри лицето си в палтото му, а той се завъртя така, че да я предпази с гърба си от вятъра, докато измина няколкото метра до задния вход.

Натисна дръжката на вратата и успя да я превърти, а вятъра свърши останалото, поде вратата и с трясък я хлопна в стената зад тях. Снежната виелица нахлу след тях в коридора.

Мъжът стремително я понесе през малката стара къща, докато стигна хола, където в камината все още мъждукаше огън. Тя се чувстваше така, все едно бяха минали часове, а всъщност едва преди час бе тръгнала да си проправя път с пикапа.

И все с тази контролирана сила, граничеща с нежност, той я намести на изкривения стар диван.

— Трябва да си взема чантата, но след това ще се върна — обеща той, отстранявайки косата от лицето ѝ. — Не се опитвай да ставаш. Стой тук!

Тя кимна, толкова уморена, че не можеше да си представи да ходи някъде.

„Защо му трябваше багажа точно сега? Не можеше ли да почака малко?“

Още една контракция. Катлийн се преви на дивана, издавайки задъхани слаби викове от яростната болка. Преди всичко да свърши, той беше отново до нея, а гласът му бе успокояващ, но авторитетен, когато ѝ казваше да прави бързи и кратки вдишвания, като задъхано куче. Тя смътно си спомни инструкциите за дишане по време на раждане и се постара да ги изпълни. Опита се да направи така, както той ѝ каза и това действително помагаше. Възможно беше да я отвлича просто от болката, но беше готова да направи каквото и да е.

Когато контракцията затихна, тя падна изтощена на дивана.

— Имате ли още дърва за огъня? Електричеството е изключено — попита Дерек.

— Знам. Изключиха го сутринта. Вчера донесох допълнително малко дърва, когато чух прогнозата за времето, те са в килера, точно до кухнята — успя да се усмихне леко Кейт.

— Трябваше още вчера да отидете в клиниката — каза твърдо той докато се изправяше на крака.

Катлийн беше уморена и изплашена, но в зелените ѝ очи се мярна огън щом го погледна.

— Щях да отида, ако знаех, че детето ще се роди преждевременно.

Думите ѝ привлякоха вниманието му, и черните му вежди се събраха в права линия над носа.

— Времето още не е дошло? Колко по-рано?

— Почти месец — тя погали корема си с неосъзната тревога.

— Има ли някакъв шанс датата да е определена неправилно?

— Не — прошепна тя и наведе глава. Знаеше точно кога е забременяла и спомените я вледениха.

Устата на непознатия се разтегна в усмивка и тя за първи път забеляза колко красив е той — силен, с мъжествена, почти нереална красота. Катлийн нямаше навика да разглежда мъжете директно, иначе

щеше да го види по-рано. Дори и сега, нещо в златистокафявите му очи я накара да се почувства по-спокойна.

— Днес е щастливият ти ден, скъпа — каза той внимателно, и с усмивка докато сваляше дебелия овчи кожух и навиваше ръкавите си. — Вие току-що се срещнахте с лекар.

За момент думите му нямаха смисъл, след това тя отвори уста в тихо недоверие.

— Вие сте лекар?

Той вдигна дясната си ръка, сякаш полагаше клетва.

— С лиценз и положена клетва.

Изпълни я облекчение, топла вълна се разля по тялото ѝ и от нея излезе смях наполовина премесен с плач.

— А знаете ли как се израждат бебета?

— Новородените — са моята специалност — каза той, изпращайки ѝ лека и нежна усмивка. — Така че спрете да се притеснявате и се опитайте да си починете, докато подредя нещата тук. Когато започне следващата контракция, не забравяйте как трябва да дишате. Аз съм тук.

Катлийн видя, как той донесе още дърва, хвърли ги в огъня и го разбърка докато не пламна и заля с топлина охладеното помещение. През болката на следващата контракция, тя проследи как той примъкна матрака от леглото и го постави на пода пред камината. С бързи сигурни движения постла чист чаршаф, след това сгъна кърпи отгоре.

Мъжът се изправи на крака с мъжествена елегантност и се приближи.

— А сега да ви настаним по-удобно — каза той докато ѝ събличаше палтото. — Между другото, моето име е Дерек Талиферо.

— Катлийн Филдс — отговори тя в същия тон.

— Има ли господин Филдс? — попита той, като успя да скрие зад спокойното си лице заинтересоваността си към нея, докато сваляше обувките ѝ.

Горчивина изпълни лицето на Катлийн, толкова дълбока, че му стана болно да я гледа.

— Има някъде — промърмори тя, — но ние вече не сме женени.

Дерек мълчеше, докато сваляше дебелия чорапи и чорапогащи, които беше облякла, щом разбра, че трябва да стигне до клиниката. После ѝ помогна да се изправи на крака и разкопча практичната

кадифена рокля, свали я през главата ѝ и тя остана само по поло и чорапогащи.

— Мога да свърша останалото — каза тя неспокойно. — Само да отида в спалнята за нощница.

Той се засмя с дълбок и богат глас.

— Е, ако мислите, че можете да се справите.

— Разбира се, мога да се справя.

Тя се справяше с много повече откакто Лари Филдс си отиде.

Успя да направи само две крачки, когато поредната контракция я преви на две, толкова силна, че едва успя да си поеме въздух. Сълзи се появиха неволно в очите ѝ. Тя почувства ръцете му около себе си, после той я вдигна и миг по-късно я положи на матрака. Бързо ѝ съблече чорапогащите и бельото, покри я с чаршаф след това хвана ръката ѝ и започна да ръководи дишането ѝ, докато болката не я отпусна.

— А сега малко почивка — успокои я той. — Отивам да си измия ръцете, за да мога да ви прегледам. Ще се върна.

Катлийн лежеше уморено на матрака и гледаше оцветения таван с плувнали в сълзи очи. Жарта на огъня проблясваше по бузите ѝ, оцветявайки ги в нежно розово. Беше толкова уморена, че ѝ се струваше, че може да проспие останалата част на деня, но не трябваше да се отпуска докато бебето не се роди. Стисна ръцете си в юмруци, когато безпокойството се надигна пак в нея. С детето трябваше всичко да е наред. Трябваше.

След това Дерек се върна, коленичи в края на матрака и вдигна чаршафа, който я покриваше. Гореща червенина запълзя по бузите ѝ, и тя обърна глава, за да гледа в огъня. Интимните докосвания винаги я караха да се срамува, дори посещенията при лекаря бяха мъчителни за нея. А този мъж тук, този непознат, я докосваше и я гледаше...

Дерек погледна нагоре и видя почервенялото ѝ силно смутено лице и на устните му проблесна усмивка, обзе го удивителна нежност. Колко подозрително се отнасяше тя към него, въпреки че бе принудена да постави своето благополучие в ръцете му! И същевременно бе толкова срамежлива, като диво животно несвикнало с хората и ненаучено да им се доверява. Тя беше уплашена за детето си и за изпитанията, които ѝ предстояха. Поради това той бе изключително внимателен докато я преглеждаше.

— Нямаме още пълно разкритие — промълви той. — Бебето не бърза толкова много. Изчакайте следващата контракция, но не напъвайте. Аз ще ви кажа кога. Кога започнаха болките?

— Гърбът ме боля цяла нощ — отговори тя уморено и затвори очи. — Първата истинска контракция беше днес сутринта около десет часа.

Той погледна часовника си. Раждането беше продължило малко повече от пет часа и вероятно щеше да продължи още час.

— Кога изтекоха водите?

Той не й причиняваше болка и срама постепенно изчезна. Дори усещаше сънливост.

— Ъ-ъ-ъ... преди час и половина.

Сега чувстваше ръцете му върху корема си, където той с внимателни професионални опипвания се опитваше да определи положението на бебето. Сънливостта от топлината в стаята изчезна, когато поредната болка я сви, задиша, така както той я инструктиреше и този път не й се стори толкова болезнено.

Когато отново се отпусна, Дерек постави стетоскопа на корема ѝ, за да прислуша сърцето на бебето.

— Сърцето бие силно и устойчиво — увери я той.

Тя не се притесняваше за сърцето на бебето, а за белите му дробове. Молеше се да са достатъчно развити, за да се справят самостоятелно с дишането, защото нямаше оборудване, което да помогне в случай, че те не могат. Някои бебета в осмия месец бяха добре развити, други се нуждаеха от помощ.

Дерек погледна през прозореца. Снегът валеше по-силно от преди, покриваше всичко с ослепителни пластове, и ги блокиреше от останалия свят, но изпълваше къщата със странна, бяла светлина. Нямаше никаква възможност да извикат Бърза помощ, нито пък те щяха да успеят да стигнат до тук дори и телефонът да работеше.

Минутите течаха бавно, изпълнени с контракциите, които ставаха все по-силни и по-чести. Той поддържаше огъня силен така, че бебето да не замръзне, когато най-после се родеше, но косите на Катлийн се слепнаха от пот. Тя задърпа яката на полото около врата си.

— Тук е много горещо — въздъхна тя. Чувстваше, че няма да издържи и минута повече с тези дрехи.

— Може би с нощница ще се чувстваш по добре — заяви Дерек и извади от багажа си чиста риза.

Тя не протестира, когато той свали пуловера и сутиена ѝ и я уви в тънката, мека риза. Ризата беше лека и твърде голяма и се почувства прекрасно, след задушавачтата топлина на вълнения пуловер. Той запретна ръкавите и закопча копчетата на гърдите ѝ, след това намокри една кърпа с хладка вода и изтри лицето ѝ.

Това нямаше да продължи много дълго.

Дерек отново провери, за да се увери, че всичко необходимо му е под ръка. Беше стерилизирал инструментите и ги бе сложил в тава покрита с марля.

— Е, скъпа, готова ли си шоуто да започне? — попита той като я прегледа отново.

Контракциите сега бяха почти непрекъснато. Катлийн си пое дъх в моментно затишие.

— Време ли е? — ахна тя.

— Разкритието е пълно, но не напъвай, докато не ти кажа. Дишай. Точно така. Не напъвай, не напъвай.

Тя искаше да напъва. Отчаяно се нуждаеше от това. Тялото ѝ се извиваше под дъга на матрака, чудовищното налягане във вътрешността се увеличаваше, но дълбокия глас на Дерек оставаше спокоен и сдържан, и продължаваше да я ръководи.

Тя се задъхваше, но по някакъв начин успя да не напъва. Вълната от болка намаля, налягането отслабна и за момент успя да си почине. След това започна отново.

Това не можеше да продължи дълго, тя нямаше да издържи. Сълзи потекоха от очите ѝ.

— Ето ни — каза той със задоволство. — Виждам главата. Последно усилие, скъпа, всичко ще свърши след няколко минути. Сега ще направя малък разрез, за да не те разкъса...

Катлийн едва го чуваше, едва го усещаше. Налягането стана непоносимо, блокира всичко останало.

— Напъни, скъпа — каза той с неочаквано властен тон.

Тя се напъна. Смътно изумена, че тялото ѝ е в състояние да го стори.

Слаб едва чуващ се вик излезе от нея. Целият ѝ свят се състоеше само от мощната сила, която свиваше юмруците ѝ, мъжът, коленичил

между разтворените ѝ крака и спокойният му глас, докато ѝ обясняваше какво трябва да прави.

После налягането рязко отслабна, тя се отпусна назад задъхана за въздух.

Дерек каза:

— Главичката вече излезе, държа я в ръцете си. Боже мой, каква коса! Почини си за минутка, скъпа.

Катлийн чу странен звук и тревожно се повдигна на лакти.

— Какво става? — попита трескаво тя. — Какво правиш?

— Почиствам устата и носа — отговори той. — Просто полежи, всичко е наред. — Когато тънкия треперещ вопъл се усили, и с всяка секунда набираше сили, той се засмя. — Точно така, разкажи ни за това — поощрително каза той. — Още един напън, мила, нашето бебе не е доволно от ситуацията.

Катлийн напъна с все сила, изведнъж почувства стремително движение навън, а след това страхотно чувство на облекчение.

Дерек отново се засмя, държеше в ръцете си малък, но разярен представител на човешкия род.

— Изобщо не те обвинявам — каза на ревящото бебе, чиито викове наподобяваха на мяукащо коте. — И аз не бих искал да оставя такава мека и топла мама, но само след минута ще те увият и прегърнат.

— Какво е? — прошепна Катлийн и се надигна от матрака.

— Красиво малко момиченце. Има коса повече от три новородени.

— Тя добре ли е?

— Съвършена е! Тя е малка, но чуй как плаче! Белите ѝ дробове работят перфектно.

— Може ли да я подържа?

— Само една минута. Аз съм почти готов тук. — Пъпната връв бе спряла да пулсира, така че той бързо я затегна и отрязва, след което даде крещящото дете в ръцете на спокойната си майка.

Катлийн изглеждаше замаяна, очите ѝ се напълниха със сълзи докато разглеждаше своята малка дъщеря.

— Сложи я до гърдите си — тихо я инструктира Дерек, знаейки че това ще успокои новороденото, но Катлийн не го чуваше. Той сам разкопча ризата, дръпна я на страна, откри пълна ѝ гърда, а след това

насочи устата на бебето към подутото зърно. Но бебето продължаваше да плаче, малкото му телце трепереше, и явно бе нужно да направи нещо повече от това да подсказва.

— Хайде, скъпа — уговаряше я Дерек, навеждайки се да погали бузката на бебето близо до устата. То рефлексно обърна главата си и той пъкна зърното в устата му. Бебето се повъртя още малко, а след това като че изведнъж осъзна какво трябва да направи и сви малките си устица около гърдата на майка си.

Катлийн подскочи. Дерек разбра, че тя не реагираше на докосването му до гърдите ѝ, и внимателно се вгледа в нея. Бе бледа, с тъмни сенки под очите, черната ѝ коса бе влажна от пот. Беше наистина изтощена, не само от физическите затруднения по време на раждането, но и от дългите часове на тревога преди това. И все пак, като че ли нещо просветна в лицето и очите ѝ щом погледна бебето, и тази светлина остана да свети, когато бавно повдигна погледа си към него.

— Ние го направихме — промърмори тя и се усмихна.

Дерек я погледна и видя любовта на лицето ѝ светеща като фар. Привличането, което изпитваше към нея от самото начало, внезапно и с болезнена сила се затвърди в него. Нещо в нея пораждаше желание да я прегърне, да я притисне към себе си, да я защити от това, което правеше погледа ѝ предпазлив и недоверчив.

Той искаше, тя да го гледа с лице изпълнено с любов.

Шокиран, Дерек седна назад на петите си. Това най-накрая се бе случило, когато най-малко го очакваше и беше престанал да го търси, и то с жена, която просто допускаше неговото присъствие заради обстоятелствата. Съвсем не беше просто, защото точно сега мислите ѝ бяха заети с други неща, и той разбра, че Катлийн Филдс не искаше да има нищо общо с мъж, с който и да е мъж.

И все пак така или иначе мълнията го удари, точно както майка му винаги го бе предупреждавала, че ще стане.

Щеше да бъде трудно да научи Катлийн да обича, но когато Дерек погледна нея и бебето в ръцете ѝ, знаеше, че няма да се предаде.

ГЛАВА 3

Катлийн не си спомняше някога да е била толкова уморена. Тялото ѝ тежеше от изтощение, а умът ѝ се носеше над повърхността, откъснат от физическия свят. Само бебето в ръцете ѝ изглеждаше реално. Смътно си спомняше какво бе направил с нея Дерек, удивителната увереност и нежността на ръцете му, ѝ се струаха нереални. Дори болезнените убождания при поставяне на шевовете, или пък масажирането на корема ѝ, не успяха да я изкарат от вцепенението. Просто лежеше там достатъчно изморена, за да усеща каквото и да е. Когато най-накрая той я изми, преоблече в чиста рокля, смени постелите на матрака, тя въздъхна и потъна моментално в сън. Катлийн нямаше представа колко време бе минало преди той да я събуди и да я повдигне внимателно до седнало положение, като я бе облегнал на себе си, докато кърмеше бебето. Дерек буквално ги бе положил върху себе си, нея и детето, подкрепяйки ги със силните си ръце. Главата ѝ лежеше на широкото му рамо, нямаше сили да я повдигне.

— Съжалявам — промърмори тя. — Не мога да седна.

— Всичко е наред, скъпа — каза той, дълбокият му глас проникваше в нея, и успокояваше всичките ѝ неясни страхове. — Ти работи усилено и напълно си заслужи правото да помързелуваш малко.

— С бебето всичко ли е наред? — успя да измънка.

— Тя яде като малко прасенце — каза Дерек, прикривайки безпокойството си със смях.

Катлийн заспа веднага, щом я положи на матрака. Тя дори не почувства, когато той взе детето и закопча роклята ѝ.

Дерек дълго седя, люлеейки бебето на ръце. Малката беше с опасно поднормено тегло, но като че ли бе изключително силна за нейните размери.

Дишаше сама и успяваше да суче, това бяха двете му най-големи притеснения, но все още бе твърде малка. Предполагаше, че теглото ѝ е около два килограма, твърде малко, за да бъде в състояние да

регулира собствената си температура, защото нямаше необходимите мазнини в тялото си. Заради това я беше увил топло и поддържаше постоянно силен огън в камината.

Спокойните му златистокафяви очи блестяха, когато погледна надолу малкото личице и попадна във властта на неясните, огромни сини очи на новороденото. Недоносените деца изглеждаха едновременно стари и много млади, техните лица приличаха на кукли поради липсващата пухкава бебешка мазнина, която придаваше крехкост на лицевата им структура. От сега можеше да каже, че момиченцето щеше да бъде красавица — с майчините черти на лицето и същите гъсти черни коси.

Дерек ценеше всеки от своите малки, крехки пациенти, но този упорит малък боец проникна в сърцето му. Може би това бе така, защото виждаше в нея майка ѝ — Катлийн също беше боец. На нея ѝ се налагаше да бъде такава, не бе лесно за сама жена да мине през бременността, както беше станало. А когато бе започнало раждането — твърде рано — вместо да остане тук, където щеше да бъде в безопасност, тя бе рискувала собствения си живот в опит да стигне до клиниката, където бебето можеше да получи медицински грижи.

Той не можеше да се начуди на отсъствието на г-н Филдс, и за първи път в живота си усещаше да го изгаря ревност, тъй като непознат мъж за известно време, бе получавал любовта на Катлийн. Дерек се чудеше какво ли се бе случило с нея, за да таи тази предпазливост в очите си и да издигне такива стени около себе си. Знаеше, че ги има — усещаше ги. Тези стени го караха да иска да я прегърне и залюлее, да я утеши, но знаеше, че тя няма да приветства тази близост.

Бебето изписука, и той погледна надолу, за да види, че очите му бяха отворени и го гледаше с упорито вперен поглед на човек с лошо зрение. Засмя се и я притисна по-близо до себе си.

— Какво има, скъпа? — пропя той. — Отново ли си гладна? — Тъй като стомаха ѝ бе малък, тя се нуждаеше от по-чести хранения от нормалните новородени.

Погледна Катлийн, която все още спеше дълбоко. Една идея започна да се оформя в съзнанието му. За Дерек бе характерна черта да си поставя дългосрочни цели и да не позволява на нищо да го отклонява от пътя, което често караше майка му да се чувства като че

ли се бори с непреодолима сила, а не с отглеждането на дете. Когато искаше нещо, упорито го преследваше, а сега искаше Катлийн.

Той беше мигновено привлечен от нея, интересът му бе предизвикан от мистериозна, но неоспорима химична реакция, която караше животните да се чифтосват и размножават. Хората не правеха изключение, а и собственото му либидо бе силно. Бременността ѝ не бе отслабила привличането му — по-скоро го усили по някакъв примитивен начин.

След това по време на болките и раждането, привличането се промени и от физическо премина в емоционално. Те бяха от един отбор, независимо от резервираността на Катлийн. Бебето стана и негово, той бе отговорен за живота му. Момиченцето беше излязло от топлото тяло на майка си в неговите ръце. Той пръв я бе видял, пръв я бе държал, бе се смял на яростните викове и я бе положил на гърдите на майка ѝ. Тя безспорно беше негова. Сега целта му беше да направи своя и майката.

Искаше Катлийн да го гледа със същата яростна и нежна любов, която показваше на детето си. Искаше да бъде баща на следващото бебе растящо в нея. Искаше да я научи да се смее, да разруши недоверието в очите ѝ, да накара лицето ѝ да сияе от щастие.

Нямаше съмнение, той щеше да се ожени за нея.

Бебето изписука отново, още по-настойчиво.

— Добре, ще събудим мама — обеща той. — Ще ми помогнеш в плановете, нали? Вече сме двама и ще я обградим с много нежни грижи, за да забрави, че някога е била нещастна.

Дерек събуди Катлийн, преди бебето да започне да пици сериозно и внимателно я подпря в седнало положение, така че да може да накърми детето. Беше още много слаба, но по-бдителна от преди. Притисна бебето към гърдата си, като галеше с един пръст лъскавата бузка, загледана надолу към дъщеря си.

— Колко е часът? — попита тя замечтано.

Той се помести, за да погледне ръчния си часовник.

— Почти девет.

— Само толкова? Имам чувството, че съм спала с часове.

Той се засмя.

— Точно така, скъпа. Ти беше уморена.

Ясно зелените очи на Катлийн се обърнаха към него.

— Тя е добре, нали?

Бебето избра този момент да въздъхне и зърното се изплъзна от устните му. Малката, като розова пъпка уста затърси трескаво зърното и когато го намери, издаде малко пискливо сумтене. Двамата възрастни се засмяха, вгледани в нея.

— Тя е силна за размерите си — каза Дерек, навеждайки се да повдигне миниатюрната ръчичка, лежаща на изпъстрената със синьо-зелени вени, гръд на Катлийн, с цвят на слонова кост. Беше толкова малка ръчичка, не по-голяма от цент, но ноктите ѝ бяха напълно оформени с хубав розов цвят.

Пот се стичаше по слепоочията ѝ, той виждаше блясъка на капките по гърдите на Катлийн, но поне на бебето беше достатъчно топло. Тя се опитваше да седи по далече от него, очите ѝ се свиваха, докато обмисляше отговора му, но тялото ѝ протестира на движението и Катлийн с тих стон потъна обратно на мускулестите му гърди.

— Какво искаш да кажеш с това, — тя е силна за нейния размер? Добре ли е или — не?

— Нуждае се от кувьоз — каза той, обгърна ръката на Катлийн и я подкрепи нежно. — Ето защо съм запалил толкова силен огън. Тялото ѝ е твърде малко, за да регулира собствената си температура.

Лицето на Катлийн изведнъж побеля и се напрегна. Тя бе решила, че всичко е наред, въпреки, че бебето беше дошло с един месец по рано. Внезапното осъзнаване, че детето е все още в несигурно положение, я зашемети.

— Не се притеснявай — успокой я Дерек, като я притегли към себе си. — Докато я държим на топло, няма да има никакви проблеми. Аз ще я наблюдавам тази вечер, а веднага след като времето се подобри, ще я занесем в удобен кувьоз.

Още няколко мига изучава крехката малка ръчичка, след това нежно я постави на гърдата на Катлийн.

— Как ще се казва?

— Сара Мариса — промърмори Катлийн. — Сара беше името на майка ми. Но аз ще я наричам Риса. Това означава „смях“.

Лицето на Дерек остана спокойно, очите му потъмняха от едва сдържаните чувства, когато погледна към бебето.

— Как ще я запишеш? С-а-р-а или С-а-р-и?

— С-а-р-а.

Това име се свързваше в мислите му с любов. За първи път той беше видял разтърсващата безгранична любов в лицето на Сара Матюз, когато бе на петнадесет и още тогава знаеше, че никога няма да се задоволи с по-малко. Именно това искаше да чувства — да дава и да получава в замяна. Любовта на Сара беше ярка, безкрайна и безкористна, сгряваща живота на всеки около нея. Заради нея бе станал лекар, заради нея бе завършил колежа предсрочно, получи голямо любящо семейство, което по-рано се състоеше само от него и майка му. Сега този нов живот му донесе любовта, която бе чакал, така че напълно ѝ подходеше името Сара. Той се усмихна, когато си представи Сара държаща в ръцете си своята съименничка. Тя и съпругът ѝ Роум можеха да станат кръстници на бебето, и, може би, трябваше да си поделят честта с Макс и Клер Конрой, други двама много близки приятели и част от голямото семейство. Дерек знаеше, как те ще приемат бебето и Катлийн, но се чудеше как ще се чувства тя, заобиколена от всички тези любими непознати. Неспокойна? Застрашена?

Щеше да му отнеме време, да научи Катлийн да обича него и близките му, но той имаше цялото време на света. Пред него бе целия живот.

Бебето беше заспало и той го взе внимателно от ръцете на Катлийн.

— Риса — промърмори, опитвайки името на езика си.

Да, двамата заедно щяха да обградят майка ѝ с любов.

Катлийн дремеше през останалата част от нощта и всеки път, когато се събуждаше виждаше Дерек с дъщеря си в ръце. Картината на високия силен мъж, държащ крехкото бебе с такава чувствителна загриженост, я накара да изпита чувство, което не можеше да определи, като че ли нещо трептеше в гърдите ѝ. През цялата нощ не я остави и за минута без наблюдение, бдеше над детето, поддържаше стаята силно затоплена и вдигаше Катлийн да кърми детето всеки път, когато издаваше смешно възмутени писъци, които съобщаваха, че е гладно. По някое време през нощта си беше съблякъл ризата, и когато следващия път тя се събуди бе поразена от примитивната красота, която представляваше, така седнал, кръстосал крака пред огъня, а мощните мускули на влажното му тяло блестяха, докато прегръщаше спящото бебе.

Удивлението я порази, той не беше като другите мъже, но бе твърде сънлива и много уморена, за да размишлява дълго върху това. Цялото тяло я болеше, бе в плен на огромна отпадналост, която потискаше мислите и ограничаваше движенията до минимум. Утре щеше да има достатъчно време за това.

Снегът спря да вали около зори. Виещият се вятър бе утихнал. Катлийн се събуди в бледата тишина, предпазливо се надигна в седнало положение и потрепери от болката ниско долу в корема си. Дерек остави бебето на матрака и протегна силната си ръка, за да ѝ помогне.

— Трябва да... — започна тя и внезапно спря, питайки се, как да каже на един непознат за естествените си нужди.

— Беше време — каза спокойно той и внимателно я вдигна на ръце.

Лицето ѝ почервения, когато той я понесе надолу по тъмния тесен коридор.

— Аз не се нуждаю от помощ — запротестира.

Той я остави да стъпи пред вратата на банята и я държа докато краката ѝ спряха да треперят.

— Снощи оставих вътре няколко свещи — каза той. — Ще ги запалю, след това ще изляза, за да не ти пречю, но ще съм до вратата, ако имаш нужда от мен.

Катлийн разбра, че той нямаше намерение да я притеснява, но и не възнамеряваше да ѝ позволи да направи повече, отколкото считаше за разумно. Спокойната непримиримост изписана на лицето му ѝ подсказо, че няма да се поколебае да се притече на помощ, ако се почувстваше твърде слаба, за да се погрижи за себе си. Беше ѝ трудно да помни, че този мъж бе лекар, привикнал към тела — всякакви форми и размери. Той просто не изглеждаше като другите лекари, които бе срещала досега.

За нейно облекчение силите ѝ се възвръщаха и тя не се нуждаеше от неговата помощ. Когато бе готова, сама се върна в хола, въпреки че Дерек я държеше под ръка. Бебето все още спеше спокойно на матрака и Катлийн погледна към дъщеря си, разтърсена от мощна вълна на обожание.

— Толкова е красива! — прошепна. — Всичко наред ли е?

— Тя е добре, но има нужда от кувьоз. Трябва да наддаде още около седемстотин грама, което ще отнеме няколко седмици.

— Няколко седмици? — повтори втрещена Катлийн. — Тя се нуждае от болнично лечение две седмици?

Погледът му стана твърд.

— Да.

Катлийн се обърна, а ръцете ѝ се свиха в юмруци. Нямахше възможност да плати двуседмичното пребиваване в болница, но прекрасно осъзнаваше, че няма избор. Животът на Риса бе все още много крехък и тя щеше да направи всичко, което беше необходимо, за да запази живота на детето си.

— В клиниката, в която щеше да ходиш, има ли оборудване за недоносени новородени? — попита Дерек.

Още един проблем. Преглътна.

— Не. Аз... аз нямам медицинска застраховка. Щях да родя и да се върна веднага у дома.

— Не се притеснявай за това — каза той. — Ще измислим нещо. А сега, скъпа, легни, за да мога да те прегледам. Искам да се уверя, че с теб всичко е наред.

Това я бе смутило предния ден, когато раждаше, но сега беше по-лошо. Тогава имаше нужда от неотложна медицинска помощ, но сега — не. И отново у нея се появи чувството, че той ще направи това, което е решил, независимо от възраженията ѝ, така че се загледа втренчено в огъня, докато я преглеждаше и масажираше силно корема ѝ.

— Имаш добър мускулен тонус — каза одобрително. — Щеше да ти бъде много по-трудно, ако не бе толкова силна.

Ако тя бе силна, то бе станала такава от годините работа в малкото запустяло ранчо, а след това и от дългите часове като сервитьорка. Курортите и гимнастиката не се вписваха в нейните преживявания.

— Какво ще правим сега? — попита тя. — Ще чакаме?

— Не. Ти се възстанови достатъчно, за да пътуваш и не можем да седим и да чакаме да включат телефона. Отивам да приготвя джипа, да затопля купето и след това ще ви закарам до болницата.

Тя почувства мигновена паника.

— Искаш да изнесеш детето?

— Налага се. Ще я държим непрекъснато на топло.

— Но ние можем да я държим на топло и тук.

— Тя трябва да отиде в болница. Сега е добре, но в един миг нещата могат да се променят. Аз няма да рискувам живота ѝ.

Катлийн не можеше да се справи с естествения си страх на майка и да изложи крехкото си дете на опасност. Нямахше кой да им каже кои пътища са затворени и колко време ще им е необходимо да стигнат до болницата.

Ами ако отново излязат от пътя или аварират?

Като я видя, че изпада в паника, Дерек се протегна и здраво я хвана за ръката.

— Няма да позволя да се случи нищо — каза той спокойно, все едно четеше мислите ѝ. — Облечи се, докато приготвя джипа и хапни нещо за закуска. Не си ли гладна? Не си яла нищо откакто те открих вчера.

Едва сега разбра колко беше опустошена, интересно дори чувството за глад бе притъпено от случилото се. Преоблече се в ледената спалня. Бързо навлече чифт панталони, после друг и остана разочарована, когато установи, че те са твърде малки. Накрая надяна един от първите панталони за бременни, който си беше купила, когато дънките ѝ отесняха. Собственото ѝ тяло ѝ бе вече непознато. Изпита странно чувство от липсата на растящия тежък корем и от това, че може да погледне надолу и да види пръстите на краката си. Налагаше ѝ се да се движи внимателно, но успя да обуе чорапи и обувки, без излишни движения. Все пак бе изгубила предишната стройна фигура и това я смущаваше.

Облече бяла памучна риза, отгоре фланелена блуза, прокара четка по сплъстените си коси и напусна спалнята, която бе прекалено студена, за да се задържи там и да се вълнува за външността си. Кисело си призна, че той успешно я разсея от аргументите ѝ и тя направи точно това, което ѝ нареди.

Когато влезе в кухнята, Дерек вдигна очи от приготвените супа и сандвичи, за да ѝ се усмихне.

— Странно ли се чувстваш в обикновени дрехи?

— Но аз облякох дрехи за бременни — отговори тя, и слабо чисто женско отчаяние се появи в гласа и в очите ѝ. — Чувствам се странно, че мога да си видя краката.

Сменяйки темата, тя попита:

— Не е ли ужасно студено навън?

— Около седем градуса, но небето се прояснява.

— В коя болница ще ни закараш?

— Мислех за това. Искам Риса в болницата си в Далас.

— Далас! Но това е...

— Там мога да я наблюдавам лично и да се грижа за нея — спокойно я прекъсна Дерек.

— Но това е много далеч — заяви Катлийн и се изправи. Зелените ѝ очи бяха пълни с горчиво признание. — И няма да бъда в състояние да платя. Просто ни закарай в благотворителната болница.

— Не се притеснявай за плащането. Нали ти казах, че ще се погрижа за вас.

— Това е равносилно на милосърдие, но предпочитам да бъда задължена на болницата, а не на теб.

— Няма да ми дължиш нищо...

Дерек се извърна от старата дървена печка и я погледна прямо. Изведнъж Катлийн почувства цялата сила на златистокафявия му поглед, твърдото му и непреклонно желание.

— Нищо, ако се омъжиш за мен.

ГЛАВА 4

Думите му отекнаха в главата ѝ като звън на камбана.

— Да се омъжа за теб?

— Точно така.

— Но... защо?

— Като се омъжиш за мен, Риса ще получи грижите, от които се нуждае. А ако аз се ожения за теб, ще имам Риса. Ти не си влюбена в никой друг, нали?

Катлийн потресено поклати глава.

— Така си и мислех. Предполагам, че се влюбих в дъщеря ти в минутата, в която тя излезе в ръцете ми. Искам да ѝ бъда баща.

— Аз не искам да се омъжвам отново. Никога!

— Дори и заради Риса? Ако се омъжиш за мен, няма да се притесняваш повече за пари. Ако искаш, ще подпишем предбрачно споразумение, ще я обезпеча и ще платя колежа ѝ.

— Не може да се ожениш за мен, само защото искаш бебето ми. Ожени се за някоя друга и си имай собствени деца.

— Искам Риса — каза спокойно Дерек с твърда непримиримост.

Започна да я обзема безпокойство, когато разбра, че той нямаше да отстъпи от целта, която си бе поставил.

— Помисли, Катлийн. Сега ѝ е необходима помощ, а и децата се нуждаят от силна подкрепа в течение на много години. Такова чудовище ли съм, че не можеш да понесеш мисълта да се омъжиш за мен?

— Но ти си непознат! Аз не зная нищо за теб, а и ти — за мен. Как изобщо можеш да мислиш за брак между нас?

— Знам, че толкова обичаш детето си, че бе готова да рискуваш собствения си живот, за да стигнеш до клиниката. Знам, че си имала лош късмет в живота, но си силна и не се отказваш. Заедно преминахме през това раждане, как можем да бъдем непознати?

— Не знам нищо за живота ти.

Дерек повдигна широките си рамене.

— Водя доста обикновен живот. Аз съм лекар, живея в апартамент, не съм светски лъв. Прекрасно се разбирам с децата и никога няма да ви нараня.

— Никога не съм помислила, че би могъл — каза тихо тя.

Много пъти я бяха наранявали, но знаеше, че Дерек е различен от бившия ѝ съпруг, като деня от нощта. Просто не искаше друг мъж в живота си. Никога вече.

— А какво ще стане, ако се влюбиш в друга? Нима това няма да те отдалечи от Риса? Аз никога няма да се откажа от попечителството си над нея.

— Няма да се влюбя в никоя друга.

Гласът му звучеше с абсолютна сигурност. Стоеше неподвижно, гледаше я, подчинявайки я с поглед. Невероятно, но тя почувства как се отпуска. Като негова съпруга нямаше да ѝ се налага ожесточено да се бори ден след ден, за оцеляването им. Риса щеше да получи необходимата болнична помощ, а по-късно и преимущества, които Катлийн не можеше да ѝ даде.

— Аз няма да мога... няма да мога да правя секс с теб — каза най-накрая отчаяно, защото това бе последния ѝ аргумент.

— Не бих и настоявал да го правиш — и преди тя да реши, дали трябва да се почувства облекчена или обидена, той продължи. — Когато бъдем заедно, аз искам да мислиш за това, като за правене на любов, а не просто за секс. Секс — това е евтино и просто. Правенето на любов означава грижа и съпричастност.

— И ти мислиш, че всичко това ще се получи между нас?

— С течение на времето.

Отправи ѝ една напълно спокойна усмивка, все едно усещаше нейната слабост и знаеше, че ще получи това, което иска.

Гърлото ѝ пресъхна, когато отново си помисли за секса. Тя не знаеше какво е това правене на любов, и не мислеше, че ще поиска някога да разбере.

— Нещата... които съм преживяла — каза дрезгаво. — Едва ли някой ден ще...

— С течение на времето, скъпа. Ще можеш.

Тази абсолютна увереност я изплаши, имаше нещо, което я накара да повярва, че след време щеше да дойде такъв момент, когато да поиска той да прави любов с нея. Тази идея ѝ беше чужда и я

караше да се чувства така, сякаш живота ѝ внезапно се пренасочваше по друга писта. Беше планирала всичко в мислите си: да отгледа Риса, напълно да се посвети на нея и с наслаждение да наблюдава как расте. В плановете ѝ нямаше място за мъж. Лари Филдс ѝ бе направил голяма услуга, оставяйки я без пари и бременна. Но тук и сега с нея имаше мъж, който изглеждаше като ангел-войн, и който приемаше отговорността за нейния живот и го тласкаше в друга посока.

Отчаяно се опита пак да протестира.

— Ние сме много различни. Ти си лекар, а аз едва завърших гимназия. Целият си живот съм прекарала в това забутано малко ранчо. Никога никъде не съм ходила и с друго не съм се занимавала, ще се отегчиш до смърт от мен само за месец.

Веселие искреше в кехлибарените му очи, когато се приближи до нея.

— Говориш глупости — заяви нежно, а ръката му се плъзна под тежките ѝ коси и се спря на тила ѝ.

И преди тя да може да реагира, той се наведе и притисна здраво устни до нейните в топла, и странно интимна целувка, след това я пусна и се отдалечи, преди тя да успее да се притесни. Тя стоеше и го гледаше с блестящи и широко отворени зелени очи, напълно объркана.

— Кажи да, за да можем да закусим — заповяда, а веселието все още гореше в очите му.

— Да — гласът ѝ звучеше замаян.

— Добро момиче.

Дерек положи топлатата си ръка на лакътя ѝ и я поведе към кухнята, след това внимателно ѝ помогна да седне. Тя се почувства неудобно, но не изпитваше толкова силна болка, че тя да убие апетита ѝ. Изгладнели те изядоха пилешката супа и печените сандвичи със сирене, придружени със силно кафе. Обикновено тя не ядеше много на закуска, но след като бе гладувала толкова дълго, изяде всичко с удоволствие. След това Дерек настоя, да остане седнала, докато той почисти, нещо, което не ѝ се бе случвало до сега. Кейт се почувства замаяна и разглезена от всичко, с които трябваше да се съгласи.

— Ще приготвя дрехи и нощници, но няма да са ти необходими много — каза той. — Къде са нещата на бебето?

— В най-долното чекмедже на скрина, но някои останаха в пикапа. Не помислих да ги взема вчера, когато ме намери.

— Ще ги вземем по пътя. Иди в хола с бебето, докато приготвя всичко.

Катлийн държеше спящата си дъщеря, докато Дерек бързо събираше и опаковаше нещата. Когато свърши, донесе малка плетена шапчица, която бе намерил в чекмеджето и я сложи на нежната главица на Риса, за да я топли. След това плътно уви детето в няколко одеяла, помогна на Катлийн да облече тежкото палто, положи момиченцето в ръцете ѝ и ги вдигна и двете.

— Мога да ходя и сама — протестираше тя, сърцето ѝ прескочи един удар, когато отново се озова в ръцете му.

Той я целуна...

— Без изкачване и спускане по стълби вече — обясни той. — И не се опитвай сама да влизаш в джипа. Дръж лицето на Риса завито.

Той бе изключително силен и ги понесе без видимо затруднение. Уверено газеше през снега, като избягваше заледената пътека. Катлийн притвори очи от рязката белота на пейзажа. Вятърът бе навял огромни преспи, които бяха покрили оградата и затрупали стените на къщата и плевнята. Въздухът беше мразовит и облачета пара се виеха пред лицето ѝ.

— Ще трябва да сваля това палто — промърмори тя.

— Изчакай, докато спрем и вземем нещата ти от пикапа, иначе ще замръзнеш при отварянето на вратата.

Тя наблюдаваше, как той се върна вътре, за да загаси огъня в камината и дървената печка, както и да заключи вратите. Бе живяла в тази къща през целия си живот и се питаше ще я види ли някога отново... ако пожелаеше да я види. Животът ѝ тук не беше щастлив.

Объркването и колебанията ѝ изчезнаха, сякаш никога не ги бе имало. Това не бе мястото, което искаше за Риса. За дъщеря си желаше много повече, отколкото самата тя бе имала. Не искаше детето ѝ да носи кръпки и избелели дрехи, да се омъжи от отчаяние, или да пропусне удоволствията на живота, защото свободното ѝ време е загубено в домакинска работа.

Дерек я отвеждаше далече от всичко това, но тя нямаше да разчита на него. Веднъж бе направила грешка да се довери на мъж и не възнамеряваше да я повтори отново.

Катлийн реши, след като се възстановеше от раждането и Риса поукрепнеше, да си намери работа, да спести пари и да се постарее да

завърши някаква специалност.

Ако някога Дерек си тръгнеше от нея така, както Лари го бе направил, тя нямаше да остане без средства, за да се издържа. Риса никога не трябваше да узнае какво е глад и студ.

Пет часа по-късно, Катлийн лежеше на снежнобяло болнично легло, и гледаше цветен телевизор прикрепен на стената. Самостоятелната ѝ стая бе лукс, със собствена баня, двойка удобни кресла, малки маслени картини по стените и свежи цветя върху нощното шкафче. Снежните бури не бяха достигнали толкова далече на юг, до Далас, и от прозорците се виждаше ясно синьо небе с някое и друго облаче.

Риса бе бързо настанена в неонатологичното отделение от хора, които с желание изпълняваха заповедите, които Дерек раздаваше. Самата Катлийн бе прегледана от забавна акушер-гинеколожка на име Моника Сейдли, която определи състоянието ѝ като отлично.

— Друго не съм и очаквала, след като д-р Талиферо се грижи за вас — каза небрежно докторката.

Д-р Талиферо.

С ума си тя го приемаше като лекар, но някак си не го бе осъзнала, докато не го видя тук в собствената му среда, където дълбокия му глас авторитетно издаваше заповеди и всички бързаха да ги изпълняват.

Катлийн го бе виждала облечен с дънки, ботуши, риза и тежко палто от овча кожа, но след пристигането си в болницата, беше взел душ, и се бе обръснал и преоблякъл в чисти дрехи, които държеше в кабинета си за подобни случаи. Погрижи се за Риса и после посети Катлийн, за да я осведоми, че пътуването не е навредило на детето.

Той беше същият и все пак някак различен. Може би тайната бе в дрехите: тъмните панталони, бялата риза, синята вратовръзка на райета, облечената върху тях болнична престилка и стетоскопа около врата му. Типично облекло за лекар, но ефектът бе шокиращ. Катлийн не можеше да устои на спомените: светлината от огъня играеща по блестящите мускулести рамене или твърдия безупречен профил, когато гледаше бебето в прегръдките си.

Беше ѝ трудно да приеме факта, че се бе съгласила да се омъжи за него.

През няколко часа, Катлийн обличаше болничния халат, отиваше в неонатологичното отделение, където изваждаха Риса от кувьоза и я кърмеше. Видът на другите недоносени бебета, някои от които бяха по-малки от дъщеря ѝ, я потресе. Те бяха затворени в малки стъклени кувьози с различни тръбички влизащи в крехките им голи телца, малки плетени шапчици покриваха главите им. Слава Богу, Риса беше достатъчно силна, за да се храни самостоятелно.

Първият път, когато Катлийн бе дошла да кърми дъщеря си, я бяха отвели до люлеещ се стол в малка стая, далече от другите бебета и ѝ бяха донесли Риса.

— Значи вие сте майката на това малко сладурче — каза младата сестра като поставяше бебето в нетърпеливите ръце на Катлийн. — Тя е очарователна. Никога не съм виждала толкова много коса на новородено, и вижте колко е дълга! Доктор Талиферо ни вдигна под тревога, все едно имаше въздушно нападение, докато не я настанихме с всички удобства. Наистина ли той я изроди?

Слаба червенина плъзна по бузите на Катлийн. Това бе някак твърде интимно, за да го обсъжда, макар че раждането беше ежедневие за персонала. Но младата медицинска сестра гледеше с блестящи в очакване очи и тя неловко отвърна:

— Да. Пикапът ми излезе от пътя по време на снежна буря. Дерек мина от там и ме намери.

— О, Боже мой, колко романтично!

— Да раждаш бебе? — попита Катлийн скептично.

— Скъпа, и копаенето на канали ще бъде романтично, ако доктор Талиферо помага! Не е ли прекрасен? Всички деца знаят, че именно той ги държи. Те никога не се плашат и не плачат, когато са в ръцете му. Остава по цяла нощ с някое бебе в критично състояние, като се грижи за него и му говори, не го изпуска от очи и за минута и много новородени оживяват благодарение на него, когато никой друг не им дава надежда.

Изглежда медицинската сестра се прекланяше пред Дерек, като към герой, или тук имаше нещо повече от това.

Той бе невероятно красив, а болницата бе удобно място за романи. Това притесни Катлийн, тя дори възнамеряваше, да се омъжи

за този мъж, който непрекъснато щеше да бъде преследван и изкушаван?

— Вие отдавна ли работите в тази болница? — попита тя, опитвайки да смени темата.

— Малко повече от година. Тук ми харесва. Тези малки новородени имат нужда от цялата помощ, която могат да получат, и разбира се, ще ходя боса по горещи въглени, само за да мога да работя с доктор Талиферио. Болници и клиники от цялата страна се борят, за да го получат.

— Защо? Той не е ли твърде млад, за да има изградена такава репутация? — Тя не знаеше на колко години е той, но предполагаше, че е на около тридесет и пет, а може би и по-малко.

— Той е по-млад от повечето лекари, но е завършил колеж на деветнадесет години, а медицинското училище — първи по успех. Специализирал е в един от най-добрите травматологични центрове в страната, а след това е изучавал неонатология при Джордж Оливър, който е един от най-добрите. Мисля, че е на тридесет и две.

Беше странно, да научи толкова много за бъдещия си съпруг от непознат и още по-странно да разбере, че го смятаха за гений в медицината, един от онези лекари, чието име моментално предизвикваше доверие в болницата, за която работеше.

За да скрие израза на лицето си, Катлийн погледна надолу към Риса и внимателно погали бузката на детето.

— Той седя цяла нощ, държейки Риса — чу се да казва със странен глас.

— Такъв си е. И сега е все още тук, макар че трябваше да си е в къщи и да спи. Но това е доктор Талиферио, той поставя бебетата преди себе си.

Докато се връщаше в стаята си, Катлийн продължаваше да мисли за това, което научи от медицинската сестра и това, което ѝ бе разказал Дерек. Беше казал, че иска Риса. Дали тази причина бе достатъчна, за да се ожени за жена, която не обича, когато можеше да има всяка жена, която, поиска, а също и собствени деца. Разбира се беше казал, че в крайна сметка очаква да имат нормален брак, а това означаваше да спи с нея, а и да има деца от нея. Но защо беше толкова сигурен, че няма да се влюби в друга и да се ожени?

— Проблеми?

Дълбокият тих глас я стресна, и когато вдигна поглед, видя Дерек да я гледа от вътрешната страна на вратата.

— Не, няма проблеми. Просто... си мислех.

— Искаш да кажеш — притесняваше се. Забрави всички лоши мисли — каза като усещаше вълнението ѝ — просто ми се довери и ме остави да се погрижа за всичко. Уредил съм формалностите и щом като излезеш от болницата ще се оженим.

— Толкова бързо — ахна тя.

— Има ли някаква причина да чакаме? Ще ти е нужно място, където да живееш, така че ще дойдеш при мен.

— Но кръвните проби...

— Лабораторията тук ще ги направи. Когато те изпишат от болницата ще получим разрешение за брак и ще отидем направо при съдията, който е мой стар приятел. Апартаментът ми е близо до болницата, така че можеш да идваш да кърмиш Риса, докато я изпишат. А ние ще използваме времето, за да подготвим детската стая.

Катлийн се почувства безпомощна. Дерек се бе погрижил за всичко, както бе обещал.

ГЛАВА 5

Катлийн се чувстваше, като пометена от торнадо и това торнадо се казваше Дерек. Всичко ставаше по начина, по който той решише. Беше купил даже сватбена рокля от прекрасна синьо-зелена коприна, която отиваше на изумрудените ѝ очи, потресаващо черно палто от изкуствена кожа, обувки, бельо, дори и козметика. А фризьора дойде в болницата в същата сутрин и направи косите ѝ в модерна висока прическа. Да, при него всичко бе под контрол. Това почти я плашеше.

Той твърдо я придържаше за талията с топлата си ръка, докато получаваха разрешителните, а след това и когато влязоха в кабинета на съдията, за да сключат брак. Там Катлийн я очакваше още една изненада: стаята бе пълна с хора, всеки от които изглеждаше абсурдно радостен от това, че Дерек се женеше за жената, която не обичаше.

Там бяха майка му и втория му баща. Катлийн смутено се чудеше какво ли мисли тя за всичко това. Но Марси — тя настояваше Катлийн да я нарича така — сияеше от радост, когато я прегръщаше. Имаше две други двойки, двама тийнейджъри и три малки деца.

Една от двойките се състоеше от висок грубоват мъж с прошарена черна коса и стройна като тръстика жена, с почти сребърнобяла коса и нежни зелени очи. Дерек ги представи като Роум и Сара Матюз много добри негови приятели, но нещо в гласа му намекваше, че отношенията им са по-дълбоки. Лицето на Сара бе удивително нежно, когато прегърна най-напред него, а след това — и Катлийн.

Другата двойка бяха Макс и Клер Конрой и тя отново почувства, че за Дерек означават нещо специално. Макс бе аристократичен и невероятно красив с позлатени коси и тюркоазни очи, докато Клер беше по-тиха и по-ниска, а меките ѝ кафяви очи не пропускаха нищо. Трите малки деца принадлежаха на Конрой, а тийнейджърите бяха деца на Роум и Сара.

Всеки беше във възторг, че Дерек се жени, а Марси не можеше да дочака, кога ще отиде в болницата, за да види новородената си внучка.

Караше се строго на сина си, че не ѝ е съобщил веднага за всичко, но се спря по средата тирадата, когато той се наведе и я целуна по бузата с ведра усмивка.

— Знам. Сигурно е имало сериозна причина — въздъхна тя.

— Да, майко.

— Е, в крайна сметка, ще се науча.

Той се ухили.

— Да, майко.

Всички жени бяха с корсажи и имаха цветя прикрепени към тях. Сара пхна орхидеите в ръцете на Катлийн. Булката държеше крехките цветя в треперещите си пръсти, докато с Дерек стояха пред съдията, чийто тих глас изпълваше стаята, и изричаше традиционните думи за любов и вяност. Усещаше топлината на тялото му до себе си, като топла стена, на която можеше да се облегне, ако се почувстваше уморена. Те произнесоха своите клетви и Дерек плъзна на пръста ѝ златна халка със смарагд, заобиколен от малки блестящи диаманти. Тя мигна изненадано възряна в пръстена, а после вдигна поглед към него. Когато съдията ги обяви за мъж и жена, Дерек се наведе да я целуне.

Катлийн очакваше кратка топла целувка, като тези, които преди ѝ бе давал.

Не беше подготвена за начина, по който устните му притиснаха нейните, нито за очевидната страст, с която езика му изследваше вътрешността на устата ѝ.

Тя потрепери и повдигна ръце като обви раменете му в опит да се задържи на крака. Твърдите му ръце за миг я притиснаха към него, след това бавно я пусна вдигайки глава. Чисто мъжко удовлетворение блестеше в очите му и тя знаеше, че той е почувствал изненаданият ѝ отговор.

След това всички бяха около тях, смееха се, поздравяваха ги, имаше много целувки и прегръдки. Дори съдията ги прегърна и ги целуна.

Половин час по-късно Дерек обяви края на тържеството.

— Истинският празник ще бъде по-късно — обеща той. — Сега ще заведе Катлийн у дома да си почине. След няколко часа трябва да бъдем в болницата, за да нахрани Риса, така че сега има нужда да вземе глътка въздух.

— Добре съм — почувства се длъжна да протестира тя, но в действителност оценяваше възможността от почивка.

Дерек ѝ хвърли строг поглед и тя се почувства необяснимо виновна. Сара се засмя.

— По-добре направете това, което казва — посъветва я по-възрастната жена развеселено. — Не може да се спори с него.

Пет минути по-късно Катлийн седеше в джипа, който умело се промъкваше през натоварения трафик на Далас.

— Твоите приятели ми харесват — каза най-накрая, само за да наруши мълчанието. Не можеше да разбере, защо го бе направила — тя в действителност се бе омъжила за него. — С какво се занимават?

— Роум е президент и главен изпълнителен директор на корпорация „Спенсър-Найл“. Сара притежава „Инструменти и бои“, магазин за ръчни занаяти. Има вече два, защото наскоро отвори още един. Макс, също като Роум, беше вицепрезидент на корпорация „Спенсър — Найл“, но от пет години започна собствен консултантски бизнес, а Клер има книжарница.

Приятелите му очевидно бяха преуспели хора, и тя за сетен път си зададе въпроса, защо се беше оженил за нея, след като не приличаше на тях. Как щеше да се впише в този кръг?

— А майка ти? — попита тихо.

— Мама помага на Уит да управлява ранчото от другата страна на границата с Оклахома. В интерес на истината бях с тях на Коледа, когато, на връщане към Далас, те открих — обясни той.

Нямаше друго за какво да го пита и докато стигнат до апартамента му се възцари тишина.

— Ще потърсим нещо по-голямо след няколко седмици, щом лекарят те изпише — каза Дерек, когато излизаха от асансьора. — Поразместих малко нещата си и освободих място в шкафа, но не се притеснявай да ми кажеш, ако искаш нещо да промениш.

— Защо трябва да променям нещо?

— За да може да удовлетвори теб и Риса. Вече не съм ерген. Аз съм съпруг и баща. Ние сме семейство и този дом е и твой, както и мой.

Дерек го казваше така просто, все едно бе неуязвим за всички съмнения, които я терзаеха.

Катлийн стоеше настрана, докато той отключваше вратата и преди да направи крачка, за да влезе в апартамента Дерек се обърна, взе я на ръце и я пренесе през прага. Жестът му я изненада, изобщо всичко, което той правеше през този ден я изненадваше. Всъщност всичко, което правеше от момента на срещата им, я изненадваше.

— Искаш ли да подремнеш? — попита той, докато стоеше във фойето с нея на ръце и чакаше указание.

— Не, просто ще поседна малко — успя да му се усмихне тя. — Аз родих бебе, а не съм прекарала тежка операция, а и ти сам каза, че съм силна. Защо трябва да се държа, като увехнала лилия, когато не съм?

Дерек се изкашля, като внимателно я положи на краката ѝ.

— Всъщност, аз казах, че имаш добър мускулен тонус. Не вярвам, да съм се възхищавал на силата ти.

Пулсът ѝ се учести. Той често правеше различни неща: говореше ѝ незначителни неща, които я караха да се чувства желана, или си крадеше бързи целувки.

Преди пет дни всички тези аванси щяха да ѝ се струват отблъскващи, но сега тайна тръпка я затопляше, когато ѝ казваше или правеше подобни неща.

Тя бързо се променяше под натиска на силното му ухажване и за нейна изненада това ѝ харесваше.

— За какво си мислиш? — попита я той, докосвайки носа ѝ с върха на пръста си.

— Мислех си колко ме разглези — отговори му честно Катлийн. — И как не ми е присъщо това, да ти позволя да го направиш.

— Защо не трябва да ми позволяваш да те глезя?

Помогна ѝ да си свали палтото и го закачи в малкия стенен шкаф.

— Никога не съм била глезена преди. Винаги трябваше да се грижа сама за себе си, защото никой друг не го е правил, дори родителите ми. Не мога да разбера защо си толкова добър с мен и какво ще получиш ти от нашата сделка. Направи толкова много, но ние сме все още непознати. Какво искаш от мен?

Слаба усмивка докосна устните му и той протегна ръка.

— Ела с мен.

— Къде?

— В спалнята. Искам да ти покажа нещо.

С чувство на любопитство и повдигайки вежди, Катлийн сложи ръка в неговата и му позволи да я отведе в спалнята. Тя се огледа. Беше весела просторна стая, декорирана в синьо и бяло с двойно легло. Плъзгащите врати на банята бяха огледални. Дерек я постави пред тях и застана зад нея. Постави ръце на раменете ѝ и каза:

— Погледни в огледалото и ми кажи какво виждаш.

— Нас.

— Това ли е всичко? Погледни себе си и ми кажи, какво получих от нашата сделка.

Тя погледна в огледалото и вдигна рамене.

— Една жена — смях светна изведнъж в очите ѝ, — с добър мускулен тонус.

Той се засмя.

— Алелуя, да. Но това е само една част. Не може да се каже, че не ме привличат фантастичните ти крака и прекрасните ти гърди, защото те ме привличат, но истински ме очарова, това, което виждам в лицето ти.

Той го правеше отново. Тя чувстваше как нещо топло се разлива по тялото ѝ, когато погледите им се срещнаха в огледалото.

— Лицето ми?

Едната му ръка се уви около талията ѝ, като я придържаше и притискаше към него, другата се вдигна и погали бузата ѝ.

— Твоите прекрасни зелени очи — прошепна той, — уплашени и смели едновременно. Понякога виждам болка в тях, сякаш помниш нещо, за които не искаш да говориш, но и не се оставяш да те повалят. Не ме молиш за нищо, така че трябва сам да предполагам от какво имаш нужда и затова може би прекалявам. Чувствам удоволствие, когато те прегръщам или целувам. Ти обичаш Риса и съчувстваш на другите бебета. Обърнах живота ти с главата надолу, но ти не позволи това да те засегне; просто се съгласяваше с мен и държеше главата си над водата. Ти си от оцеляващите, Кейт. Силна, смела, умееща да оцелява в бедствия. Това е, което получих от нашата сделка. Както и много красиво тяло, разбира се, също и едно малко сладко момиченце.

Очите, които той описваше, широко се отвориха, докато Катлийн изслушваше всички качества, които ѝ преписваше. Дерек се усмихна и докосна с пръсти устните ѝ.

— Забравих да спомена, колко съблазнителни са устните ти? Колко са сладки и меки?

Изведнъж почувства устните си подпухнали и ги размърда под пръстите му.

— Схванах картината — въздъхна тя, сърцето ѝ заблъска като лудо. — Ти си се оженил за мен заради тялото ми.

— И то какво тяло!

Той се наведе и зарови нос в ухото ѝ, докато ръцете му изкушаващо се движеха по гърдите ѝ и внимателно я обгръщаха.

— Докато сме толкова честни, ти защо се омъжи за мен? Освен всички предимства, които ще получи Риса, като дъщеря на лекар.

— Това е всичко — каза тя, като едва можеше да говори.

Катлийн бе поразена от допира му до гърдите ѝ, зашеметена, уплашена и шокирана, защото разбра смисъла на удоволствието. Никога преди това, не бе позволявала на мъж да я докосва така. Но сега гърдите ѝ бяха чувствителни, зрели и пълни с мляко, лекото му докосване премина през нея като светкавица.

— Забрави за всичко, което мога да дам на Риса — промълви той. — Това е само една малка част от причината, за да се омъжиш за мен, която може би е какво бих могъл да ти предложа аз?

— Аз... аз мога да живея без лукс.

Гласът ѝ бе нисък и напрегнат, а клепачите — толкова тежки, че тя едва успяваше да ги държи отворени. Мислите ѝ бяха далече от това, което казваше. Удоволствието бе толкова силно, а дишането ѝ стана накъсано и тежко. Тя трескаво се опитваше да се убеди, че това се случва само защото кърми Риса, и затова гърдите ѝ са толкова топли и чувствителни, а той като лекар, знаеше как да използва това. Даже не докосваше зърната ѝ, а само я галеше около тях. Помисли си, че ако ги докосне ще умре.

— Изглеждаш красива в тази рокля, но нека да те преоблечем в нещо по-удобно — прошепна той и свали ръцете си от гърдите ѝ.

Катлийн стоеше трепереща, замаяна от удоволствието, докато Дерек разтваряше прекрасната рокля, плъзгаше я по раменете ѝ, след това около бедрата ѝ и я остави да падне в краката ѝ. Под роклята си носеше камизола, и сега, като в мъгла чакаше, да свали и нея, но вместо това той я вдигна на ръце и я положи на леглото, като се движеше бавно, за да не я стресне. Сърцето ѝ биеше лудо, но тялото ѝ

се чувстваше леко от удоволствието, което изпитваше. Бе родила скоро и той знаеше, че тя не може да направи това... нали? Но той беше лекар, сигурно знаеше по-добре от нея. Не, това би я наранило много. Може би той има предвид нещо друго. Мислеше за ръцете му по голата си кожа, за голямото мускулесто тяло обгърнало я изцяло и странно вълнение накара нервите ѝ да запулсират. Една мисъл бавно я изпълваше: тя му вярваше, наистина му вярваше и затова не се страхуваше. Без значение какво щеше да стане, Дерек нямаше да я нарани.

Миглите наполовина прикриваха очите му, като му предаваха чувствено сънлив вид, докато сваляше обувките ѝ и ги пусна на пода. Катлийн го гледаше с изкусителна безпомощност, и дъха ѝ замря в гърдите, когато той повдигна камизолата и дръпна надолу чорапогащника.

— Повдигни си бедрата — продума с дрезгав глас и тя се почини с готовност.

Когато найлонът се уви около коленете ѝ, той се наведе и притисна устни в голите ѝ бедра, преди да продължи с приятната задача да я освободи от дрехите ѝ.

Кожата ѝ беше гореща, а покривалото под нея хладно. Никога не се бе чувствала преди така, като че нервните окончания се умножаваха и тялото и ставаше изключително чувствително. Усещаше крайниците си тежки и сякаш без кости, не можеше да се движи дори когато ръцете ми погалиха бедрата ѝ, удоволствието я караше да трепери.

— Дерек — прошепна Катлийн, изненадана да открие, че все още успяваше да говори. С усилие произнесе името му отново.

— М-м-м?

Той се наведе над нея, топлината на тялото му я успокояваше, повдигна я с едната ръка, а с другата — отчетна завивката от леглото и я постави на чаршафите. Устните му леко обходиха гърдите ѝ през коприната, която я покриваше.

Невероятни вълни на спокойствие се разляха по нея.

— Не можеш да правиш любов с мен — успя да прошепне, — за сега.

— Знам, скъпа — промърмори той, гласът му бе дълбок и нисък.

— Заспивай. Имаме достатъчно време.

Миглите ѝ се спуснаха бавно надолу и с дълбока въздишка тя заспа.

Дерек се изправи, гледайки надолу към нея. Тялото му пулсираше от желание, и слаба нежна усмивка пробягваше по устните му, докато я наблюдаваше. Преди го наричаше „секс“, сега бе казала „правя любов“.

Катлийн губеше предпазливостта си, въпреки че тя все още нямаше представа, защо се беше оженил за нея. Мислеше си, че е лишена от чар и обаяние? И наистина си мислеше, че се е оженил само заради Риса? Той щеше да направи всичко възможно, за да я убеди, че е привлечен от нея, но за последния аргумент трябваше да изчака още около пет седмици.

Гъстите ѝ мигли образуваха тъмни сенки по скулите ѝ, също като при Риса.

Дерек искаше да легне до нея и да я държи в прегръдките си, докато спеше. Той знаеше, че е много уморена. От раждането на Риса, Катлийн спеше много, като че ли се бе трудила твърде много и твърде дълго. Сега тялото ѝ се нуждаеше от лечебна почивка, когато вече нямаше толкова належаща нужда да се справя само с всичко.

Телефонът в хола иззвъня, той бе така предвидлив да го изключи в спалнята, за да може Катлийн да спи необезпокоявана. Бързо напусна стаята, затвори вратата зад гърба си и вдигна слушалката.

— Дерек, тя спи ли още?

В топлия глас на Сара се усещаше насмешка, като че ли знаеше, че така или иначе ще накара Катлийн да си дремне малко.

Той се усмихваше. Сара го познаваше по-добре от майка му, по-добре от всеки друг в света, с изключение, може би, на Клер. Клер разбираше хората, но тя бе толкова тиха и скромна, че не всеки можеше да види дарбата ѝ.

— Тя не смяташе, че се нуждае от почивка, но заспа веднага, когато легна в леглото.

— Да, никога не съм се съмнявала в това. Слушай, имам идея. Сега, когато отворих и друг магазин, ще трябва да наема още някой. Смяташ ли, че Катлийн ще се заинтересува? Ерика ще управлява новия магазин и си мислех, че Катлийн може да работи с мен и да се грижи за бебето.

Сара беше забелязала, че тя има нужда от приятели и от определена независимост. Работата щеше да ѝ даде точно това, както и време да свикне с мисълта, че му е вече жена.

— Тя най-вероятно ще се съгласи, но ще трябва да минат още няколко седмици, преди да може да кара кола и да тръгне на работа — поне не и преди Риса да стане по-силна.

— Тогава ще запазя мястото за нея — каза Сара спокойно.

— А аз ще ти напомня за това следващият път, когато ме обвиниш, че контролирам живота на хората — обеща ѝ Дерек с усмивка.

— Нима ти вече не си мислил за това?

Усмивката му се разшири.

— Разбира се.

ГЛАВА 6

В деня, в който донесоха Риса в къщи, Катлийн не искаше да я остави дори за секунда сама. Риса бе на тринадесет дни и тежеше вече два килограма и триста грама, все още с двеста грама по-малко, от задължителното тегло за напълно здраво дете. Дерек разреши изписването ѝ, защото както беше отбелязал преди, Риса бе силна. Бузките ѝ бяха придобили закръгленост и тя енергично сучеше на всеки четири часа.

Той ги докара в къщи и остави джипа на Катлийн, за да има средство за предвижване, ако се нуждаеше от нещо. Този жест, облекчи безпокойството ѝ, което тя не подозираше, че я измъчва, докато не ѝ даде ключовете. Болницата беше само на няколко пресечки и януарският ден бе топъл, така че Дерек се върна пеша.

Тя прекара деня като си играеше с Риса, когато беше будна и я наблюдаваше, докато спеше. Надвечер разбра, че даже не бе помислила за това, че трябва да приготви вечеря и се почувства виновна. Дерек беше светец, грижеше се много за нея, позволяваше ѝ да посвещава цялото си време на Риса, сам се занимаваше с цялата домакинска работа, но с изписването на бебето положението се промени. От раждането на дъщеря ѝ бяха минали две седмици и Катлийн се чувстваше много по-добре, отколкото се беше чувствала някога. Беше си отпочинала и апетитът ѝ се бе подобрил, така че нямаше причини да оставя Дерек, да се отнася към нея като към инвалид. Той ѝ бе дал всичко, а тя — нищо, дори вниманието си.

Катлийн върза плетената детска люлка, която бяха купили с Дерек предишния ден, в кухнята, за да можеше да наглежда Риса, докато приготвя вечерята. Бебето спеше спокойно, тикнало юмруче в устата си, необезпокоявано от тракането на тенджерите и тиганите. Това беше първия път, когато щеше да готви тук, така че ѝ се налагаше да търси всичко необходимо. Затова ѝ трябваше два пъти повече време от колкото бе нормално. Испита облекчение, когато Дерек не се върна у дома в обичайното време, тъй като не бе готова с вечерята, но когато

мина още половин час, тя започна да се притеснява. Не му беше присъщо да закъснява и да не ѝ се обади или някоя медицинска сестра да ѝ съобщи, че той ще закъсне, защото някое бебе имаше нужда от него. За краткото време, през което бяха женени, тя научи, че Дерек бе внимателен.

Той бе... невероятен.

Тя искаше да му се отблагодари с нещо, дори да бе само с топлата храна, която беше приготвила за него. Катлийн гледаше изпускатата пара вечеря — готова за пренасяне на масата — но него все още го нямаше. Можеше да я държи затоплена на печката, но нямаше да е същото.

Когато чу завъртането на ключа на вратата, изпита облекчение. Излезе от кухнята да го поздрави, лицето ѝ светеше от удоволствие.

— Бях притеснена — каза бързо, като се изплаши, Дерек да не си помисли, че се оплаква, затова каза не това, което мислеше. — Вярваш или не, аз приготвих вечеря. Но не можех да намеря почти нищо и ми отне цяла вечност, докато я приготвя. Страхувах се, че ще се прибереш в къщи, преди да съм готова, защото исках да те изненадам.

Очите му бяха топли, когато сложи ръка на раменете ѝ, за да я прегърне и целуне. Той я целуваше често, понякога с внимателно съдържана страст и тя бе престанала да се шокира от удоволствието, което изпитваше от докосванията му.

— Наистина ме изненада, благодаря ти — каза той и я целуна отново. — Много съм гладен. Къде е Риса?

— В кухнята. Там мога да я наблюдавам докато спи.

— Чудех се дали ще прекараш целия ден надвесена над люлката?

— В действителност така и стана.

Дерек я прегърна през кръста, преди да влязат в кухнята. Риса спеше, така че той не я взе, за да не смущава съня ѝ. Седна на масата и Катлийн сервира. Ядоха спокойно — все пак това бе един от малкото пъти, в които им се отдаваше възможност да бъдат заедно. Тя знаеше, че готви добре и със задоволство наблюдаваше как Дерек яде с очевидна наслада.

Когато се нахраниха, той ѝ помогна с почистването, след това, спомняйки си нещо той бръкна в джоба и ѝ подаде връзка ключове. Тя ги взе и се намръщи в недоумение.

— Имам вече ключове за джипа.

— Тези не са за джипа — обясни той спокойно докато влизаше в хола, за да прочете вестника. — Тези са за твоята кола. Купих я на път за вкъщи, днес след обяд.

Нейният автомобил? Тя никога не бе имала кола, само стария пикап. Истината избухна в главата ѝ, като светкавица, която я остави без въздух.

— Не мога да приема тази кола от теб — напрегнато каза тя.

Дерек вдигна очи от вестника, черните му вежди бяха извити въпросително.

— Какъв е проблемът? Ако ти не я искаш, ще я карам аз. А джипа ще остане за теб. Не мога да продължавам да ходя до болницата пеша, така че покупката на автомобил е напълно логична постъпка.

Искаше ѝ се да закрещи. Логиката му бе непохватима. Дерек беше прав, разбира се, но това я караше да се чувства напълно безполезна. Тя се беше почувствала толкова горда от приготвената за него вечеря, за първи път бе допринесла за нещо в семейния им живот. А той беше спрял по пътя за вкъщи и ѝ бе купил автомобил. Чувстваше се като ненаситна гъба, която взимаше всичко, което той ѝ даваше, а изискваше от нея само съществуването ѝ и присъствието ѝ в живота си.

Облизвайки устни, Катлийн каза:

— Съжалявам. Просто съм... зашеметена. До сега никой и нищо не ми е купувал. Не знам какво да кажа.

Той се замисли, но в очите му проблясваха весели искри.

— Предполагам, че можеш да направиш това, което би направил всеки друг — да подкачаш, да крещиш, да се смееш, да обвиниш ръце около врата ми и да ме целуваш, докато не те помоля за милост.

Сърцето ѝ заблъска лудо. Дерек беше прекрасен като езически бог — могъщ и силен. Очите му искряха с топъл блясък и той я погледна по начина, по който мъжете гледат жените от векове. Устата ѝ пресъхна и се наложи да обlige устните си отново.

— Това ли искаш да направя? — прошепна тя.

Той внимателно сложи вестника настрана.

— Може да пропуснеш подскоците и крясъците, ако искаш. Няма да имам нищо против, ако преминеш направо към целувките.

Катлийн нямаше спомен как се бе придвижила, но в един момент се оказа на коленете му, обвила с ръце силния му врат, прилепила

устни към неговите. За времето, през което бяха женени, Дерек я целуваше толкова често, че тя бе привикнала към целувките му, чакаше ги, наслаждаваше им се. В известен смисъл те ѝ показваха, че в нея все пак има нещо, което можеше да даде в замяна, дори това да бе чисто физическо удоволствие. Сега не би могла да му отдаде изцяло себе си, но по-късно съществуваше такава възможност. Ако той искаше да го целува, тя беше напълно готова. Неговите ръце я обгърнаха, придърпаха я към силните му гърди, след което задълбочи целувката, езикът му се промъкна, и се уви около нейния. Катлийн се чувстваше много смела и дръзка. Нямаше и най-малка представа, че целувките ѝ бяха плахи и неопитни, а той беше очарован и възбуден от нейната невинност. Целуваше я бавно и внимателно, като ѝ показваше как да използва езика си и как да приема неговия, а същевременно се контролираше, за да не я изплаши. Накрая тя отдръпна глава задъхана, и той се усмихна, защото тя беше забравила да диша.

— Готов ли си да молиш за милост? — възбудено попита Катлийн и червенина изби на лицето ѝ.

— Не познавам никоя на име Милост — промърмори Дерек, като обърна лицето ѝ, за да усети отново вкуса на устните ѝ. — Защо трябва да се моля на жена, която дори не познавам.

Нейният смях бе заглушен от устните му, когато дразнейки я, започна да целува лицето ѝ със звучни мляскащи звуци. След това я сложи да стъпи на краката си и сам се изправи.

— Събуди малкия тиранин, за да мога да ти покажа коя кола е твоята — каза той, като се усмихваше.

Катлийн хвърли разтревожен поглед към спящото бебе.

— Трябва ли да я извеждаме навън?

— Искаш да я оставим тук сама? Ако нямаш желание да пробваш ключа на всяка кола, която е на паркинга, то трябва да знаеш, коя е твоята. Това няма да отнеме повече от няколко минути. Увий я и дръж лицето ѝ закрито. Вън не е толкова студено.

— Сигурен ли си, че това няма да ѝ навреди?

Дерек ѝ хвърли такъв поглед, че тя мълчаливо се обърна, за да вземе яке за себе си и одеяло за Риса. Искаше да се ритне. Той щеше да си помисли, че не му се доверява, за това какво ще навреди на бебето и какво — не? Та той беше лекар, за Бога! Грижеше се за нея и Риса от

първия момент, в който се бяха срещнали. Отново бе объркала всичко, беше го целувала така все едно щеше да го изяде, а сега го обиди.

Когато се върна с одеялото, Дерек бе събудил Риса, а сега я гушкаше и ѝ пееше. Детето го гледаше с изключително сериозен израз на малкото си личице и хаотично размахваше ръчички.

За изненада на Катлийн, бебето мърдаше устичка, която приличаше на розова пъпка, сякаш се опитваше да имитира действията на Дерек. Бе напълно очарована от мъжа, който я държеше.

— Ето одеялото.

Дерек го взе и умело уви Риса, като покри главичката ѝ. Бебето започна да се суети и той се засмя.

— По добре да побързаме. Тя няма да търпи дълго това. Малката иска да види всичко, което става около нея.

Бързо слязоха до паркинга, но когато Дерек я заведе до бяла лимузина Кале, Катлийн само преглътна въздишката си. Това беше нова кола, а не употребявана, както бе предполагала. Бе елегантна, спортен модел с мек гълъбовосив салон и с всички удобства, за които можеш да се сетиш. Сълзи опариха очите ѝ.

— Аз... аз не знам какво да кажа — прошепна тя, като гледаше колата шокирана.

— Кажи, че я харесваш и ми обещавай, че винаги ще си слагаш предпазния колан. Хайде да внасяме детето вътре, преди да е изпаднало в истерия. Изглежда не може да търпи лицето ѝ да е покрито с одеяло.

Недоволството на Риса непрекъснато нарастваше.

— Харесвам я — каза тя замаяна.

Дерек се засмя и я прегърна през кръста. Малкият шаващ вързоп нададе яростни писъци.

Бързо се върнаха обратно вътре. Той вдигна одеялото, за да погледне почервенялата Риса, която в момента имаше много нещастно личице.

— Спри — каза ѝ нежно, като докосна бузката ѝ.

Тя издаде още няколко вопъла, хлъцна два пъти и се успокои, след като внимателно погледна нагоре право в лицето му.

Той беше перфектен. С нещата, които правеше Дерек нарушаваше равновесието в сделката, която бяха сключили. Не само се грижеше и даваше всичко, но и обожаваше Риса.

Родителите на малките му пациенти го смятаха за ангел, а всички медицински сестри бяха влюбени в него. Той би могъл да има всяка жена, но вместо това бе избрал нея... провинциалистката, която в този живот не знаеше нищо друго, освен работата в ранчото и детето, което не беше негово. Катлийн се чувстваше като паразит. Ако не друго, поне можеше да започне да му изплаща колата, но затова трябваше да си намери работа.

Пое си дълбоко въздух и реши да повдигне този въпрос, след като той положи бебето в люлката. Не вярваше в отлагането на нещата. Тежките уроци на живота я бяха научили, че проблемите не изчезваха. Щеше да е добре да посрещне неприятностите лице в лице.

— Ще започна да си търся работа.

— Ако се чувстваш достатъчно добре — каза той разсеяно, като зави бебето с одеяло. — Можеш да се обадиш на Сара. Тя спомена, че търси помощник за един от магазините си.

Катлийн се беше подготвила за възражения, но невъзмутимото му съгласие я удиви. Защо бе решила, че той няма да одобри тази идея? Очакваше Дерек да се държи като Лари, който не искаше тя да се занимава с друго, освен с робския труд в ранчото. Ако беше успяла да се махне от него и да си намери работа, щеше да успее да се отърве от властта му, преди да я обере до цент.

Дерек беше друг. Той искаше тя да е щастлива.

Откритието я порази. Катлийн не можеше да си спомни някой друг да е искал тя да е щастлива. И все пак, откакто Дерек се бе появил в живота ѝ, всичко, което правеше, бе да я прави щастлива.

Замисли се над предложението му и то ѝ хареса. Не бе работила нищо друго, освен като сервитьорка, но знаеше как да борави с касов апарат. Работата в занаятчийския магазин ѝ звучеше добре. Реши, че ще се обади на Сара Матюз още на следващия ден.

Дерек трябваше почти насила да я избута от детската стая, за да отидат да си легнат.

— Може би е по-добре да спя тук? — каза тя тревожно. — Ами, ако заплаче и аз не я чуя?

Да спи с Катлийн в едно легло и да не я докосва, беше едно от най-тежките мъчения, което мъж можеше да причини сам на себе си, но Дерек нямаше да отстъпи. Освен това, бе решил да придвижи плана си с една крачка напред, но нищо нямаше да се получи, ако тя не беше

с него в леглото. Очакваше възражения от рода „първа нощ с бебето“ и затова започна да я успокоява.

— Купил съм бебелефон — каза и постави малък черен предавател до леглото на Риса. — Приемателя ще го сложим до нашето легло. Така ще можем да я чуем, когато заплаче.

— Но тя трябва да е непрекъснато на топло...

— Ще оставим парното включено, а в нашата стая ще го изключим.

Докато ѝ говореше, Дерек я заведе в спалнята. Беше затворил вентилите на парното и стаята беше по-хладна от останалата част на апартамента. Очакването караше сърцето му да бие лудо. За повече от седмица я беше научил да приема присъствието му в леглото, знаеше дори причината, заради която тя го приема. Мислеше, че му е длъжна. Сега се готвеше да я научи да приема и ласките му, дори повече от целувките, които го довеждаха до безумие. Желаше я толкова много, че чак го болеше. Тази вечер щеше да направи още една крачка към целта си.

Катлийн пропъзля в леглото и дръпна завивката над себе си. Дерек загаси лампата, изхлузи долнището на пижамата на пода и щастлив от голотата си легна до нея. Обикновено спеше гол, но сложи дразнещата пижама в първия ден на брака им и сега бе радостен да се избави от нея.

Хладната стая трябваше да свърши останалото. Тя щеше да потърси топлината му през нощта и да се събуди в ръцете му. Усмивка озари лицето му, когато си помисли за това.

Бибелефонът се включи. След известно време Катлийн се събуди от първия плач. Чувстваше се добре затоплена и изпъшка при мисълта, че трябваше да стане. Беше ѝ толкова удобно. Главата ѝ лежеше на рамото на Дерек, и той я прегръщаше така плътно...

С отворени очи тя седна в леглото.

— Съжалявам — промълви Катлийн.

Той се прозя сънливо.

— За какво?

— Бях върху теб!

— По дяволите, скъпа, аз се наслаждавах. Чуй само този малък и тероризиращ плач! — с уважение каза той, сменяйки темата.

Прозявайки се отново запали лампата и стана от леглото. Тялото на Катлийн потрепери от резкия шок. Той беше гол! Великолепно гол! Прекрасно гол! Устата ѝ пресъхна, а пълните ѝ гърди се напрегнаха до болка.

Дерек ѝ протегна ръка.

— Хайде, скъпа. Да отидем, да видим нашата дъщеря.

Все още в шок, тя сложи ръката си в неговата. Поемайки я той я дари с една бавна и лукава усмивка, която напълно я лиши от дъха ѝ.

ГЛАВА 7

Тази усмивка беше в мислите ѝ на следващата сутрин, докато внимателно се придвижваше до магазина на Сара Матюз, ориентирайки се по указанията, които тя ѝ бе дала часове по-рано. Риса удобно спеше в детската седалка. Беше преживяла първата си нощ в собственото креватче, под нежните грижи на красивия си гол татко. Катлийн бе твърде шокирана, за да направи нещо; просто седеше в люлеещия се стол и кърмеше бебето. Дерек беше направил всичко останало. И после, когато Риса бе заспала отново, тя се върна покорно в леглото и му позволи да я притисне към топлото си, мускулесто и голо тяло... и се наслади на това.

Наслаждение — твърде слабо описание на бушуващите в главата ѝ мисли и чувства. Едновременно искаше да го докосва, да го вкуси, да прокара ръце по великолепното му тяло. Докато паниката не я обхване напълно. Дълбоко в душата си тя знаеше, че все още не се бе възстановила от брутално арогантното отношение, с което Лари я бе унижавал.

Не искаше да мисли за това. Избута спомените от главата си и празното място веднага се изпълни с чувствеността на Дерек и разбиращата му усмивка.

Ето това беше!

Разбиране!

Той знаеше точно, какво чувстваше тя!

Лесно намери уютния занаятчийски магазин, макар че не внимаваше много за пътя. Имаше достатъчно място за паркиране, но тя внимателно паркира новата си кола на разстояние от всички други, взе Риса и необходимите ѝ бебешки вещи и влезе в магазина.

Вътре имаше няколко клиенти, които разглеждаха стоките или разговаряха със Сара. Когато Катлийн влезе, сияеща усмивка озари лицето на Сара и тя дойде при нея, за да вземе детето от ръцете ѝ.

— Какво съкровище! — прошепна тя, гледайки спящото дете. — Красавица! Миси и Джед ще я разгледят, точно както Дерек ги глезеше,

когато бяха малки. Донесох старата кошарка на Джед и я поставих в задната част на магазина, където по-рано оставях и моите деца. Ако искаш можеш да поставиш всичките вещи на Риса там.

Катлийн занесе натъпканата с пелени чанта в задната стая, която беше част от магазина, където продаваха всичко необходимо за направата на кукли. Имаше и няколко удобни люлеещи се стола, на които сядаха клиентите на Сара, за да си починат и поговорят. Това беше най-удобната част на магазина, а и по-топла от предната. Здрава детско легълце стоеше до столовете. Катлийн я погледна с недоумение.

— Ти си се върнала до вкъщи, за да донесеш кошарката, след като ти се обадох сутринта? А кой остана в магазина?

Сара се засмя, топлите ѝ зелени очи заблестяха.

— Всъщност тя е тук от няколко дни. Обадох се на Дерек в деня, в който се оженихте, и му казах, че ми е нужен помощник, за всеки случай, ако те интересува.

— Но той ми каза едва снощи — заяви Катлийн, като се чудеше дали трябва да се ядосва и дали това щеше да има някакъв смисъл.

— Но, разбира се. Знаех, че ще изчака докато Риса се върне вкъщи и ти се почувстваш по-добре. Скъпа, това че кошарката е тук, не те задължава, да приемеш работата, ако не желаш.

Катлийн пое дълбоко дъх.

— Бих искала да получа тази работа. Досега не съм се занимавала с нищо друго, освен да работя в ранчото и да бъда сервитьорка, но с касов апарат съм работила.

Сара засия.

— Тогава всичко е уредено. Кога можеш да започнеш?

Катлийн огледа уютния магазин. Щеше да е добро място за работа, въпреки че не ѝ допаднаше идеята да оставя през деня Риса. Трябваше да потърси детска градина или детегледачка, някъде наблизо, за да може да кърми детето през обедната почивка. Предполагаше, че ще се наложи да храни Риса с биберон, от което ѝ идеше да крещи.

— Ще трябва да намеря някой да гледа Риса, преди да започна работа — каза неохотно.

Сара премига от изненада.

— Защо? Децата ми израснаха в този магазин. По този начин бяха винаги около мен. Просто води Риса със себе си, така ще имаш

повече ръце, на които да можеш да разчитааш, когато се почувстваш достатъчно силна, за да започнеш.

— Аз и сега съм достатъчно силна — заяви Катлийн. — След като съм работила през целия си живот в ранчото, съм силна като товарен кон.

— Какво мисли Дерек за това? — попита Сара, след което се засмя на себе си. — Няма значение. Той не би ти казал за предложението ми, ако вече не е решил, че се чувстваш достатъчно добре, за да се справиш с това. А и работата не е тежка, физическа сила е необходима само за вдигането на стоката, но обикновено това го прави Джед.

Катлийн потърси в паметта си образа на Джед, защото знаеше, че той бе присъствал на сватбата ѝ.

— Джед. Високо момче с черни коси?

— Да. Синът ми е висок почти метър и осемдесет. Интересно, как бързо растат децата. Наслаждавай се на всеки един момент с Риса, защото детството не продължава дълго.

Сара се усмихна на спящото в ръцете ѝ дете, след това се наведе и го положи в кошарката.

— Тя е прекрасна. Дерек трябва много да се гордее с нея.

Тези думи удариха Катлийн като шамар. Значи всички си мислеха, че Риса наистина е дъщеря на Дерек, което обясняваше прибързания брак. Защо да не го мислят? Косите на Риса имаха същия черен оттенък, както на Дерек и нейните. Не знаеше какво да каже, но все пак трябваше да обясни. Не можеше да позволи на приятелите му да мислят, че той беше мъж, способен да изостави бременна, с негово дете, жена. Не, не можеше, той беше толкова добър към нея и ѝ бе дал наистина много. В крайна сметка, просто изтърси:

— Риса не е дъщеря на Дерек. Искам да кажа, че никога не го бях срещала до деня на раждането ѝ.

Но Сара само се усмихна спокойно.

— Знаем, Дерек ни разказа. Но сега тя му принадлежи, както и ти.

Идеята да принадлежиш някому ѝ беше чужда, защото никога не бе разбрала какво е близост. Най-малкото докато не роди Риса и в един миг не бе почувствала непреодолимо чувство на притежание.

С Дерек беше различно. Той бе мъж... и то какъв. Образът на голото му силно тяло изникна в главата ѝ и тя усети как в нея се

разлива топлина. Беше я приел изцяло, така че в това отношение, тя наистина му принадлежеше. Странното беше, че тя току-що го бе защитила, защото не желаше приятелите му, да мислят нещо лошо за него. Смяташе, че трябва да го защити, защото ѝ принадлежеше и това чувство на взаимно притежание бе объркващо.

Стараяйки се да не мисли повече за това тя се концентрира върху обучението си в магазина със същата интензивност, с която се бе подготвяла за работата си като сервитьорка. Както спомена Сара, работата не беше трудна, за което Катлийн ѝ бе много благодарна, защото разбра, че бързо се уморява. През повечето време Риса спеше, хленчеше само когато беше гладна или имаше нужда от смяна на пелените, а през останалото време се оглеждаше наоколо с неясни, невинни очи. Оказа се, че всички клиенти познаваха Дерек и имаше много ахкания и охкания над бебето.

Следобед, когато училищните занятия свършиха, дойдоха децата на Сара. Джед с покровителствените си маниери, защитаваше по-голямата си сестра като бебе. Миси беше поразително красива, с черни очи и коси, като баща си, но бе наследила нежната структура на Сара. Когато момичето видя Катлийн, се хвърли към нея и я прегърна, все едно бяха отдавна изгубени приятелки, а след това задъхано поиска да узнае къде е бебето. Смеейки се, тя посочи кошарката и Миси се наведе над Риса, която се беше събудила от поредния си сън.

Джед гледаше сестра си и черните му очи блестяха раздразнено.

— Тя е луда по малките деца — каза бързо той. — Ще ви притеснява всяка вечер с Дерек, просто за да погледа бебето.

После се обърна и каза:

— Здравсти, мамо — и прегърна Сара със силните си ръце.

Очите на Сара се намръщиха, когато погледна към сина си.

— Какво не е наред? Защо си ядосан?

Той твърде много приличаше на баща си, за да сбърка настроението му.

— Някакъв идиот тормози Миси.

— Нищо подобно! — намеси се Миси, докато приближаваше към тях, притиснала Риса към рамото си. — Той не е казал нищо. Само ме покани да излезем заедно.

— Ти искаш ли да отидеш? — спокойно попита Сара.

— Не! — Миси бе отговорила прекалено бързо, което бе в противоречие с небрежната ѝ стойка. — Просто не искам да се прави голям проблем от това, твърде неудобно ми е.

— Ще говоря с Роум — каза Сара.

— О, мамо!

— Мога да се справя — каза Джед с убийствено спокоен глас.

Протегна се и погъделичка Риса по брадичката, след това умело я измъкна от ръцете на сестра си.

— Върни ми я! — горещо запротестира тя.

Те се отправиха към задната стая, като продължиха да спорят, кой има право да държи бебето, и Сара поклати глава:

— Тийнейджъри. Не след дълго — каза тя с усмивка на Катлийн, — и твоят ред ще дойде.

— Джед е настроен много защитнически, нали?

— Той е също като Роум, но не е достатъчно възрастен, за да контролира всичко според силите си.

Десет минути по-късно Миси се върна, като отново бе взела Риса. Джед беше останал в задната стая, да гледа портативния телевизор и да подготвя домашните си едновременно.

— Мамо, моля те, не казвай на татко за това момче — настоятелно помоли Миси. — Знаеш го какъв е. Ти не можеш да го уговориш, да ми разреши да се срещам с някой, а аз съм вече на петнадесет!

— Какво момче? — спокойно попита дълбок глас и всички се обърнаха към новодошлия.

— Дерек! — с облекчение възкликна Миси, като се хвърли в обятията му и моментално завря глава в рамото му.

Катлийн не можеше да каже нищо, просто го гледаше, езикът ѝ беше залепнал за небцето. Уличният вятър бе разрошил черните му коси, а мургавата кожа му предаваше хулигански вид, който буквално спря сърцето ѝ. Широките му рамене бяха обгърнати от яке, което носеше, като единствена защита срещу януарския студ.

Сара го погледна намръщена:

— Защо не звънна звънеца, когато влезе?

— Защото се протегнах и го хванах — отвърна Дерек спокойно, обгърна талията на Катлийн и я притегли към себе си.

Златистите му очи се обърнаха към Миси:

— И така, кое е това момче?

— Някакъв тип продължава да ме притеснява и да настоява да се срещаме — обясни тя. — Джед вечно се прави на мачо, а мама заплашва да каже на татко, но ако го направи, той няма да ми разреши да се срещам с никой.

Дерек повдигна вежди.

— Той много ли е опасен?

Несигурност плъзна по деликатното лице на Миси.

— Не знам — призна с тих глас. — Мислиш ли, че е редно татко да научи?

— Разбира се. Защо трябва да те упреква за нещо, за което не си виновна? Освен, ако не искаш да те обвинява и за това, че си причинила уличните задръствания.

Тя се изчерви, после се засмя.

— Добре. Мисля, че ще ме пусне на училищния бал... ако мога да отида.

— Без приятел? — попита Катлийн, когато най-накрая успя да проговори.

Разговорът с Миси изглеждаше достатъчно безопасен, въпреки че вниманието ѝ бе изцяло погълнато от топлото тяло на Дерек, притиснато до нея.

Миси вдигна рамене.

— Нямам никакви предпочитания. Всички те ми изглеждат еднакво. — С това унищожително обвинение по адрес на връстниците си, тя позволи на Дерек да вземе Риса и после отиде при Джед.

— Ти си свършил по-рано работа.

Катлийн успя най-накрая да му проговори, след като я бе освободил, за да сложи бебето на рамото си.

— На повикване съм. В момента има една жена с болки, започнали три месеца по-рано. Ако не могат да ги спрат, съм длъжен да присъствам на раждането. Реших да си взема почивка, за да мога да видя моите момичета.

Тя усети спазъм при мисълта, че нямаше да може да спи тази нощ с него, дори изпита малко ревност, че бе сгушил Риса толкова любвеобилно на широкото си рамо. Е, той бе дал ясно да се разбере от самото начало, че иска само Риса. Защо трябваше да изпитва ревност? Нима очакваше, Дерек да изисква от нея повече отколкото можеше да

му даде? Или просто искаше, той да претендира, за това, което тя знаеше, че може да му даде?

— В колко часа свършваш работа? — попита той, докато поглеждаше часовника си.

Катлийн погледна Сара, те дори не бяха говорили за часа. Това повече приличаше на визита при приятелка, отколкото на работа.

— Хайде — каза Сара, с усмивка. Днес стоя достатъчно дълго време на крака, а и децата са тук, за да ми помогнат. Ще се видим утре сутринта в девет. Чакай да ти донеса ключ.

Тя ѝ даде резервен ключ, който измъкна от касовия апарат и Катлийн го пусна в чантата си.

Дерек беше взел одеялото и чантата с пелените от детската кошарка и уви Риса плътно. Когато покри лицето на момиченцето, то започна да шава и той се ухили.

— Трябва да вървим — каза на Сара, и съпроводи Катлийн до вратата. — Като ѝ покрием лицето, изпада в ярост.

Бързо занесе детето до колата и го настани на мястото му. Риса се успокои, когато махнаха одеялото от лицето ѝ. Тогава се обърна към Катлийн и се наведе, за да я целуне.

— Бъди внимателна на път за вкъщи — каза и отново я целуна. — Ще донеса храна за вечеря. Каква харесваш? Китайска? Мексиканска?

Никога не бе яла китайска храна, но обичаше „Такос“

— Мексиканска?

Той се изправи.

— Ще взема храната и ще дойда направо у дома.

След това затвори вратата и се отправи към джипа, без да се обърне назад.

Докато подкарваше колата, Катлийн облиза устни, наслаждавайки се на вкуса на целувката му. Почувства непознато стягане вътре в себе си и гърдите я заболяха. Погледна към Риса.

— Не си ли гладна?

Малкото ѝ юмруче се размахваше напред-назад, защото се опитваше да го напъха в устата си. Тя беше абсолютно равнодушна към вълненията на майка си.

Дерек се прибра половин час по-късно, но едва бяха седнали да хапнат от пикантната храна, когато пейджърът му запищя. Без

колебание отиде до телефона и позвъни в болницата.

— Добре. На път съм.

Спря само да вземе якето си.

— Не ме чакай — каза ѝ през рамо и затвори вратата след себе си.

Катлийн остана седнала на масата с пържения боб, който изведнъж почувства съвсем безвкусен в устата ѝ.

Времето се точеше бавно, докато го чакаше да се прибере в къщи. Нахрани детето и го сложи да спи, после се опита да гледа телевизия. Когато и това не помогна, седна да чете. Накрая се ядоса на себе си. Беше свикнала да живее сама и това никога не ѝ бе пречило. Толкова ли беше станала зависима от Дерек, че не можеше да съществува без присъствието му? Най-накрая, отвратена от себе си, отиде да спи. Тялото ѝ бе достатъчно уморено, за да можеше да заспи, въпреки неспокойните си мисли. Когато първите гладни викове на Риса я събудиха, другата половина на леглото беше все още празна.

Но щом влезе в детската стая, подскочи от изненада. Дерек бе седнал в люлеещия се стол, държеше ревящото бебе на ръце и разтриваше малкото му гръбче. Имаше толкова огромна пустота в очите му, че я заболя, но усети, че той се успокоява от докосването до Риса.

— Бебето умря — каза глухо Дерек. — Направих всичко, което можах, но то не издържа. Нямаше да има шанс, дори и да се бе родило навреме, сърцето му беше безнадеждно деформирано. По дяволите, бях длъжен да опитам всичко.

Катлийн докосна рамото му.

— Знам — прошепна тя.

Дерек погледна надолу към раздразненото бебе, след това хвана за китката Катлийн и я привлече в скута си. Наклони я към себе си, разтвори нощницата и оголи гърдите ѝ. После ѝ подаде детето и насочи зърното към устичката му.

Възмутените вопли веднага престанаха. Той погледна към енергично сучещото бебе, притегли по-близо до себе си майката и детето, облегна главата си назад и затвори очи.

Катлийн постави глава на рамото му, затвори очи и пое топлината и близостта му. Той се нуждаеше от нея. За първи път се нуждаеше от нея. Знаеше, че което и да е топло тяло би направило

същото за него, но засега това тяло бе нейното и тя щеше да бъде до него, докато нейната близост му даваше утеха. Или може би Риса, беше тази, която му носеше утеха. Риса, която не можеше да пусне от ръцете си. Сега тя беше здраво, енергично бебе, което всеки ден наддаваше на тегло. Той бе видял смъртта, и сега имаше нужда да види живота, скъпоценния живот на бебето, на което бе помогнал да дойде на този свят.

Катлийн прехапа устните си. Защо, той не бе дошъл в леглото? При нея? Защо тя не му бе необходима?

ГЛАВА 8

Четири седмици по-късно, със загадъчна усмивка на устните Катлийн, отключи входната врата и занесе Риса в креватчето ѝ.

Бебето размахваше юмручета, и се усмихваше с цяла устичка, щом Катлийн я погъделичкаше под брадичката. Дори дъщеря ѝ беше щастлива, но тя разбираше, че детето се радва на света изобщо, докато в същото време тя имаше специална причина за това.

По рано през деня, акушер-гинеколога беше потвърдил, че е абсолютно здрава и от тогава не бе спряла да се усмихва. Едва бе понесла последните четири седмици, защото много се вълнуваше, кога най-после щеше да стане истинска съпруга на Дерек. Беше здрав мъж в разцвета на силите си, и тя виждаше доказателството за това всеки ден, защото той не се срамуваше от нея. Не можеше да се каже, че бе привикнала към голото му тяло, сърцето ѝ все още подскачаше, пулса ѝ се ускоряваше, обливаше я топлина и се вълнуваше от цялата тази мускулеста мъжественост.

Тя беше просто... очарована.

Семейните отношения с Лари не ѝ носеха радост. Винаги бе чувствала, че я използва, за да задоволява собствените си потребности, и я отблъскваше коравосърдечното му отношение. Инстинктивно знаеше, че да прави любов с Дерек щеше да бъде различно, затова копнееше да опита. Искеше да му достави физическо удоволствие, един дълбоко личен подарък за мъжа, напълно променил живота ѝ. Дерек беше най-силният, най-любящият, най-щедрият мъж, който можеше да си представи. Но именно поради тази причина, понякога ѝ се струваше, че той не иска нищо от нея. И да му даде нещо в замяна се бе превърнало в мания за нея. Най-после бе готова да му предложи тялото си и да го задоволи сексуално.

Дерек знаеше за посещението при лекаря, даже сам ѝ бе напомнил сутринта. Като се прибереше в къщи, щеше да поиска да узнае резултата. И тогава златистите му очи щяха да придобият онази жарка дълбочина, която бе виждала винаги когато си лягаха и той я

прегръщаше със силните си ръце, в които се чувстваше в абсолютна безопасност и спокойствие. Най-после, той щеше да я направи своя жена, по същия начин както бе направил с името ѝ. Малките юмручета на Риса измъкнаха Катлийн от вълнуващите ѝ фантазии.

— Ако те изкъпя сега и те нахраня, ще бъдеш ли добро момиченце тази вечер и ще поспиш ли по дълго? — прошепна с усмивка на красивата си дъщеря.

Колко бързо растеше! Дъщеря ѝ тежеше вече четири килограма и имаше трапчинки и гънки по цялото си малко телце. Откакто бе започнала да се усмихва, Миси и Джед непрекъснато воюваха, кой да предизвика очарователната ѝ беззъба усмивка. Но тя най-често се усмихваше на Дерек.

Катлийн погледна часовника си. Дерек бе позвънил в магазина, докато я преглеждаха, и бе оставил съобщение на Сара, че ще се прибере няколко часа по-късно, така че имаше достатъчно време да приготи Риса за спане и да сготви вечеря.

Дали свещите щяха да бъдат прекалено очевидни или пък някакъв дискретен начин да му намекнат за окончателната диагноза на лекаря? Никога преди не бе подготвяла романтична вечеря и се притесняваше да не изглежда като глупачка. В края на краищата Дерек беше лекар и за него нямаше никакви физически тайни. А как да създаде романтика, когато липсваше мистерия.

С треперещи ръце тя подготви банята за Риса. Съществуваше ли въобще романтика между тях? Това щеше да бъде изплащане на дълг, част от сделката, която бяха сключили. Той вероятно го очакваше. Единственото, което я учудваше, бе защо се чувстваше толкова превъзбудена.

Риса обичаше да я къпят и с детска невинност, избра да си поиграе точно тази вечер. На Катлийн не ѝ даваше сърце да я прекъсне, харесваше ѝ да гледа как ритат малките крачета. Колко различни щяха да бъдат нещата, ако не бе срещнала Дерек! Може би никога нямаше да познае радостта, да гледа как дъщеря ѝ щастливо пляска във водата.

Но в крайна сметка Риса се умори и, след като бе подсушена и облечена, жадно засмука и заспа усмихната на гърдата на майка си. Тя я остави в кошарката и я зави с леко одеялце.

Сега беше време за собствената ѝ баня, искаше да бъде чиста и ароматна, в случай, че Дерек се прибереше нетърпелив и напълно решен да приключи с периода им на безбрачие.

Изкъпа се. Приготви вечеря и я пъкна на топло в печката. Когато чу ключа на Дерек да се превърта в ключалката, побърза да налее напитките и сложи храната, докато той закачаше палтото си и миеше ръцете си. Всичко беше готово, когато се присъедини към нея на масата. Както винаги я привлече към себе си за целувка. Тя се надяваше, че ще я задълбочи страстно, но вместо това, той прекрати топлия натиск на устните си и се огледа.

— Риса спи ли вече? — гласът му прозвуча разочаровано.

— Да, заспа веднага след банята.

Тя също се почувства разочарована. Защо не я беше целувал по-дълго, или не я бе попитал какво е казал лекарят? О, разбира се той знаеше, че всичко е наред, но на нея ѝ се искаше да е малко по-нетърпелив.

По време на вечерята ѝ разказа за спешния случай, който го бе задържал в болницата. Точно когато Кейтлин реши, че е забравил за посещението ѝ при лекаря, и се чудеше как да му напомни, той попита небрежно:

— Докторът потвърди ли, че си напълно възстановена?

Почувства, как сърцето ѝ ускори ритъма си. Прочисти гърлото си, но гласът ѝ звучеше все още хрипкаво.

— Да. Каза, че съм се възстановила и съм в добро здраве.

— Добре.

Това беше всичко.

Повече не спомена за това и се държеше както през другите вечери. Не я прегърна и не я занесе в леглото. Чувстваше се разочарована, докато спокойно четяха вестници и гледаха телевизия. Той беше погълнат от играта на хокей, която тя не разбираше. Футболът и бейзбола ѝ харесваха повече. Накрая остави вестника, който четеше и опита още веднъж.

— Мисля да си лягам.

Дерек погледна часовника си.

— Добре. Още малко ще погледам играта. До половин час ще дойда.

Катлийн чакаше напрегнато в тъмнината, без да може да се отпусне. Изглежда, той не изпитваше чак толкова голямо желание за секс, колкото тя си мислеше. Притисна ръце към очите си. Нима се бе заблуждавала? Може би имаше друга, която да удовлетворява физическите му нужди? Веднага след като мисълта се зароди в главата ѝ, я отхвърли.

Дерек. Произнасяйки брачните клетви, той ѝ се бе заклел във вярност, а Дерек Талиферо бе мъж, който държеше на думата си.

Накрая чу водата от душа и няколко минути по-късно той влезе в спалнята.

Почувства топлината на влажното му тяло, когато се плъзна между чаршафите и обърна към него лицето си.

— Дерек?

— А?

— Уморен ли си?

— По скоро съм напрегнат, отколкото уморен.

Виждаше го, как гледа тавана в тъмнината.

— Трудно ми е да се отпусна след тежката ситуация, която имахме този следобед.

Катлийн се примъкна по-близо до него, протегна ръка и докосна гърдите му. Горещите косъмчета срещу дланта ѝ предизвикаха гъделичкащо топло чувство. Уютно прислони глава на рамото му и чистият мъжки аромат на кожата му я обгърна. Ръцете му я прегърнаха така, както всяка вечер през последните четири седмици. Всичко щеше да бъде наред, каза си тя и зачака.

Но не направи нищо, просто я прегръщаше, и накрая Катлийн реши, че той чака да му даде „зелена светлина“.

Изчисти гърлото си и прошепна:

— Аз... докторът каза, че вече мога... е, ти знаеш... Разбира се... ако ти искаш — добави набързо.

Дерек бавно се протегна и включи лампата. Повдигна се на лакти и погледна надолу към нея. Очите му горяха със странно изражение, което тя не можеше да разбере.

— Ами ти? — попита я с тон, от който я побиха студени тръпки.
— Ти искаш ли „е, ти знаеш“?

— Искам да ти доставя удоволствие — усещаше гърлото си болезнено под настойчивия му поглед. — Ние сключихме сделка... и

ти дължа толкова много, че това е най-малкото, което аз...

— Не ми дължиш абсолютно нищо — прекъсна я той с груб глас, който Кейт едва разпозна.

Рязко се обърна, премести се по-далеч от нея и стана от леглото. Погледна я от горе на долу със златистите си, изпълни с ярост очи. Тя никога преди не беше виждала Дерек толкова ядосан и сега шокирано разбра, че той не беше просто ядосан, беше бесен. Успяваше да контролира добре яростта си, но все пак я усещаше.

— Преди да се оженим, аз ти казах, че няма да правим просто секс, без обвързване и съпричастност. Не съм казал нито една дяволска дума за условия на сделка или за изплащане на дълг. Благодаря ти, скъпа, но аз не се нуждаю от благотворителност.

Той взе едно одеяло и напусна спалнята, оставяйки Катлийн да лежи в леглото и да се взира в мястото, където бе стоял до сега.

Поклати глава, в опит да разбере това, което се бе случило. Как можа да ѝ хвърли в лицето такива думи? Тя просто искаше да му даде част от нежността, която ѝ бе дал, но той не я искаше. Започна да трепери, свита в леглото, което започваше да изстива без тялото му, даряващо ѝ топлина. Но не беше само температурата, която я караше да трепери. Неговото отхвърляне я вледени, така беше свикнала да разчита на него, и сега се почувства изгубена.

През цялото време се бе заблуждавала. Нямахме нищо, което да му даде, дори секс. Той не се нуждаеше от нея, въпреки думите му за обвързване и съпричастност. Грижеше се за него, твърдо бе решила да създаде истинско семейство, но той не я желаше, във всеки случай не така, както тя го искаше. И защо трябваше да я иска? Беше необикновен мъж във всяко отношение, докато тя беше обикновена, и нежелана.

Свиваше ръцете си в юмруци, докато лежеше в леглото, и опитваше да контролира конвулсивното треперене. Родителите ѝ не я искаха. Бяха на средна възраст, когато се роди, и присъствието ѝ ги смущаваше. Не бяха чувствителни хора и не знаеха какво да правят с едно любопитното и енергично дете. Постепенно се научи да не вдига шум и да не създава проблеми. Изпитваше такава жажда за любов, че се омъжи за първия мъж, който поиска ръката ѝ, и попадна от лошо на по-лошо, защото Лари също не я искаше.

Той живееше за сметка на ранчото, което бе наследила, и го изсмука до последно. След това я напусна, защото тя нямаше повече какво да му даде.

В действителност нямаше какво да даде и на Дерек. Единственото, което искаше той, бе Риса.

Дерек лежеше на дивана със стиснати зъби, изгарящо тяло и се взираше в тъмнината. По дяволите, толкова силно я искаше, че го болеше. Все едно получи удар в стомаха, когато му каза, че може да използва тялото ѝ, защото му беше длъжна! През тези седмици бе направил всичко възможно. Постоянно я глезеше, за да го обикне, но винаги чувстваше, че все едно удря главата си в каменна стена. Приемаше го, но той искаше повече... много повече.

Тя го наблюдаваше непрекъснато с предпазливи зелени очи, като че ли се опитваше да прецени настроението му и да предвиди желанията му. Но това повече приличаше на внимание на служителка, отколкото на съпруга. Не му трябваше служителка, отчаяно се нуждаеше Катлийн да му стане истинска жена. Имаше огромна нужда от ласките и любовта ѝ, която усещаше и която беше затворена дълбоко в нея. Трябваше само да я пусне на воля. Какво се беше случило с нея, защо заключваше нежността си за всички, с изключение на Риса? Опитваше се да ѝ даде толкова много, разказваше ѝ колко е важна за него, дори пробва да ѝ покаже, но тя имаше задръжки.

Може би трябваше да вземе това, което му предлагаше. Вероятно емоционалната интимност идваше след физическата близост. Бог знаеше, че тялото му жадуваше за удоволствието от любовните ласки и освобождаване, но в крайна сметка това можеше да го получи.

Когато я помоли да се омъжи за него, му бе казала, че нещо ѝ се е случило и затова никога няма да може да прави любов. Сега, когато се успокои, той осъзна, че е изминала дълъг път, щом намери сили в себе си да му предложи тялото си.

Това не му беше достатъчно. Искаше да премахне сенките в очите ѝ и да наблюдава как разцъфва за него усмивка на устните ѝ. Искаше стройното ѝ тяло да се извива под него гърчещо се от удоволствие, да слуша как шепти любовни думи, искаше смеха ѝ, нежностите ѝ, доверието ѝ. Боже, как искаше доверието ѝ! От всичко

най-много искаше любовта ѝ с онази отчаяна жажда на човек изгубил се в пустинята.

Досега за него всичко бе толкова лесно, дори жените. По-големите момичета и жени започнаха да го забелязват още в тийнейджърските му години. Това вероятно бе някаква справедливост — да се влюби в жена, която беше скрила чувствата си зад високи стени и той не можеше да намери подход към нея. Винаги знаеше как да постъпи в определена ситуация, да накара хората да направят това, което искаше, но с нея се бе оказал притиснат в ъгъла.

Иронично призна пред себе си, че емоциите вероятно са замъглили здравият му разум, но все пак не можеше да бъде напълно обективен. Искаше Катлийн с такава сила и жар, че останалите подробности бяха без значение.

Беше толкова погълнат от гнева и разочарованието, че не чу кога Кейт влезе в стаята. Разбра за присъствието ѝ, когато ръката ѝ докосна леко рамото му, и бързо я отдръпна, като че ли се страхуваше да го докосне. Стреснат, той вдигна глава и я погледна. Тя коленичи до дивана, тъмнината скри лицето ѝ, но не и напрежението в гласа ѝ.

— Съжалявам — прошепна. — Не исках да те притеснявам. Знам, че не представлявам нищо особено, но си помислих, че може би ще поискаш... — гласът ѝ неловко заглъхна. Опитваше се да намери думи, с които да му обясни всичко. Най-накрая се предаде и простичко продължи. — Кълна се, повече няма да те поставя в такова положение. Така или иначе не съм много добра в това. Лари казваше, че не ставам... — Гласът ѝ заглъхна отново, бледността се завърна на лицето ѝ. Дори в тъмнината нямаше куража да застане лице в лице с него.

За първи път споменаваше доброволно за бившия си съпруг. Името му накара Дерек да се повдигне на лакти, изненадан от неочакваната възможност да си изясни, какво се бе случило между Катлийн и този мъж.

— Какво се случи? — гласът му звучеше сурово, изискващо. А в този момент Катлийн беше твърде уязвима, за да скрие нещо.

— Той се ожени за мен, заради ранчото, за да може да живее от доходите, без да работи. — Не казваше много, но гласът ѝ леко трепереше издавайки истинските ѝ чувства. — И той не ме искаше, мисля, че никой никога не ме е искал, дори близките ми. Но Лари ме използваше всеки път, когато имаше желание и не можеше да стигне

до града. Казваше, че ще ме използва, защото въпреки че не ме биваше в леглото, бях по-добре от нищо. И накрая, когато не можа да получи повече пари от ранчото, подаде молба за развод, за да си намери нещо по-добро. Последния път, когато го видях, той... той ме използва отново. Опитах се да го спра, но той беше пиян и ядосан. Нарани ме. Каза, че това е за сбогом, защото никой мъж, никога няма да се заинтересува от мен. И е бил прав, нали?

Бавно и колебливо се изправи и застана до него в тъмнината.

— Исках просто да направя нещо за теб — прошепна. — Ти стори толкова много за мен, даде ми всичко, а аз нямам нищо, което да ти дам, освен тялото си. Бих ти дала и живота си, ако е необходимо. Във всеки случай няма да ти досаждам повече с любовта си, за да не те поставям отново в неловко положение. Предполагам, че всичко, което искаш от мен е да те оставя на мира.

После тихо се върна в спалнята, а Дерек остана да лежи на студения самотен диван, с тревожно биещо сърце от думите ѝ.

Сега вече знаеше какво трябва да прави.

ГЛАВА 9

През годините Катлийн беше свикнала да прикрива емоциите зад безизразното си лице. Така направи и на следващия ден на работа. Разговаряше както обикновено с клиентите, играеше с Риса, поприказва със Сара, с която вече я свързваше топло приятелство.

Да бъдеш приятел със Сара не беше трудно, възрастната жена бе спокойна и наистина учтива. За няколко дни Катлийн успя да разбере защо децата я обожаваха, а големият ѝ мрачен съпруг я гледаше така, все едно света се въртеше около нея.

Но също така Сара притежаваше силна интуиция и по време на обедната почивка Катлийн усети, че я наблюдава. Проницателните ѝ очи, я накараха да се скрие по-дълбоко в черупката си.

Забрани си да мисли, колко ужасно се бе объркало всичко. Не можеше да повярва на това, което бе казала. Ужасяваше се, задето му бе казала, че го обича, след като ѝ бе показал болезнено ясно, че не се интересува от нея, дори и за секс.

Тя просто не ставаше за любов. Катлийн току-що го бе осъзнала и удара от това я зашемети. Най-трудното нещо, което бе правила в живота си, бе да излезе от спалнята тази сутрин, за да се срещне лице в лице с Дерек, но той бе тръгнал вече за болницата. Трябваше отново да се вземе в ръце, нервите ѝ бяха опънати и знаеше, че няма да може да го постигне, ако непрекъснато пресъздава унизителната сцена в главата си.

Сара постави един комплект за бродерия на тезгяха и погледна Катлийн в очите.

— Може да ми кажеш, че не е моя работа, ако искаш — каза тихо, — но ще ти помогне ако поговорим. Нещо се е случило? Целия ден си толкова... тъжна.

Само Сара можеше да опише състоянието ѝ като тъжно, но след моментна изненада тя установи, че се чувства точно така. Беше развалила всичко, задушаваша тъга стегна раменете ѝ, защото толкова много обичаше Дерек, а нямаше какво да му даде, нищо, което да

предложи. Освен това той не искаше нищо. Старите навици бяха вкоренени дълбоко и точно когато отвори уста да отрече, нещо задуши гърлото ѝ. Беше получила от Сара само доброта и приятелство, затова не можеше да я излъже. Сълзи опариха очите ѝ и тя бързо погледна надолу, за да ги скрие.

— Катлийн — промърмори Сара, заобиколи тезгяха и взе ръцете ѝ, — приятелите са за това, да споделят. Не мога да си представя, какво щях да правя през всичките тези години без приятелите си. Дерек ми помогна в един от най-трудните периоди на живота ми, въпреки че тогава беше все още момче. Ще направя всичко за него... и за теб, ако ми кажеш какво не е наред.

— Обичам го — дрезгаво каза тя и сълзи напълниха очите ѝ.

Сара изглеждаше объркана.

— Разбира се, че го обичаш. Защо това да е проблем?

— Той не ме обича — издърпа едната си ръка и избърса сълзите.

— Той само се грижи за мен.

Зелените очи на Сара се разшириха.

— Само се грижи за теб? Че той те обожава!

— Ти нищо не разбираш — заяви Катлийн, като поклати отчаяно глава. — Мислиш, че се ожени за мен, защото ме обича, но не е така. Ожени се за мен само заради Риса, това беше единствения начин да я получи.

— Дерек обича децата — съгласи се Сара. — Той обича всички деца, но не се жени за майките им. Може би ти го е казал по някакви негови лични съображения, и ти си му повярвала, защото си искала да го направиш, но аз не го вярвам нито за миг. Със сигурност до сега си забелязала, как успява да се налага, и ако нещо не е по вкуса му го променя по начина, по който му харесва. Уговорил те е да се омъжиш за него, като е използвал единствения аргумент, които е мислил, че ще те убеди. Но основната му цел не е Риса, а — ти.

— Нямаше да говориш така, ако го беше видяла миналата вечер — с горчивина възрази Катлийн.

Загледа се в Сара, като се чудеше дали да довърши унижението си, и да разкаже всичко. Разбра, че е по-лесно да продължи да говори, отколкото да спре.

— Казах му, че доктора ми разреши... — пое дълбоко дъх. — Опитвах се да го накарам да прави любов с мен, а той и-и-изригна, като

вулкан. Толкова беше ядосан, че ме уплаши.

Очите на Сара станаха огромни.

— Дерек? Дерек се е ядосал?

Катлийн кимна нещастно.

— Той не ме иска, Сара. Никога не ме е искал. Просто иска Риса. На практика е перфектен, всички медицински сестри от болницата биха легнали с него и с удоволствие ще му позволят да прави с тях каквото си пожелае. Той е силен и добър и ще направи всичко възможно да се грижи за нас. Аз съм му толкова задължена, че никога няма да мога да си изплатя дълга. Искях просто да му дам с-с-секс, след като нямам нищо друго, но дори и това не поиска от мен. И защо ли му е? Той може да има всяка жена, която пожелае.

Сара скръсти ръце и ѝ хвърли изумен поглед.

— Точно така — каза решително.

Катлийн премигна.

— Какво?

— Съгласна съм с теб. Дерек може да има всяка жена, която поиска. Той избра теб!

— Но, той не ме иска!

— През всичките години, в които го познавам, никога не съм виждала или чувала Дерек да се ядоса. До този момент — каза Сара. — Ако е загубил самообладание с теб, е било защото си го докоснала по-дълбоко, отколкото някой друг преди. Малко са хората, които са противоречали на Дерек, но когато това се случи, никога не се ядосва, дори не повишава глас. Не му и трябва, защото само един негов поглед може да те смрази. Самоконтролът му е феноменален, но го губи с теб. Ти можеш да го нараниш и ядосаш. Повярвай ми, той толкова много те обича, че ще се уплашиш, ако знаеш как се чувства. Може би по тази причина ти е внушил, че иска да се ожени за теб, за да получи Риса. Тя е прекрасна, но Дерек може да има неограничен брой собствени деца, ако децата са това, което иска.

— Тогава защо не поиска да прави любов с мен снощи? — извика Катлийн.

— Какво каза той?

— Той каза, че не му трябва б-б-благотворителност.

— Разбира се, че е така. От всички неща, които Дерек желае от теб, това ще бъде най-малкото. И благодарност не би искал. Какво каза

още?

Катлийн се спря, замисли се и сякаш изведнъж прогледна.

— Той говореше нещо за обвързване и споделяне, но не... не мисля, че означаваше... — започна и се загледа в Сара.

Сара изсумтя неприлично.

— Катлийн, тази вечер се мушни в леглото при него и му кажи, че го обичаш, а не колко си му благодарна и задължена. Повярвай ми, Дерек ще продължи нататък. Трябва да не е бил на себе си, иначе щеше да се справи по-добре със ситуацията снощи. Но и никога преди това не е бил влюбен, така че в момента това е ново и за него.

Абсолютната увереност на Сара, прогони лошото настроение на Катлийн и за първи път тя започна да се надява. Дали беше вярно? Можеше ли наистина да я обича? Никой преди не я бе обичал и се боеше да си мисли, че този силен, съвършен и великолепен мъж, може да чувства към нея същото, което тя изпитваше към него. Самата мисъл да осъществи плана на Сара я караше да трепери. Тя щеше да положи сърцето и живота си в краката му, но ако той я отхвърлеше... Това щеше да бъде повече отколкото можеше да понесе.

Сърцето ѝ биеше яростно, когато следобед се приготвяше да се прибере в къщи. Прилоша ѝ и бе принудена да диша дълбоко. Риса започна да нервничи и тя ѝ хвърли измъчен поглед.

— Моля те, не тази вечер — помоли я едва-едва. — Ти беше толкова добра снощи. Дай да го повторим пак, нали?

Но Риса продължи да нервничи и постепенно изпадна в истинска истерия. Катлийн беше само на няколко пресечки от апартамента, така че продължи да шофира. Нервите ѝ едва издържаха от усилието да игнорира плача на бебето, дори и за краткото време, което оставаше до къщи. Когато паркира и изключи двигателя, почувства болезнено облекчение, освободи Риса от седалката и я вдигна на рамото си.

— Така, така — напяваше ѝ тя, като я потупваше по малкото гръбче. — Мама е тук. Мислеше, че си сама ли?

Плачът на Риса се успокои до хълцане. Катлийн събра всичко в ръцете си и тръгна към къщи. Настроението ѝ се разваляше от предчувствието, че бебето няма да се държи спокойно през нощта.

Когато стигна до вратата, тя се отвори и Дерек застана пред нея.

— Прибрал си се рано — каза тихо. Не можа да прочете изражението на лицето му, тъй като той посегна и взе бебето.

— Чух недоволството ѝ, докато идвахте по коридора — отговори той, като игнорира коментара на Катлийн, и гушна бебето на рамото си понесъл чантата с пелените.

— Защо не вземеш вана и да се отпуснеш, докато аз се оправя с всичко. После ще вечеряме спокойно и ще поговорим.

Тя влезе в апартамента и замига учудено с очи. Какво ставаше? В ъгъла стоеше Коледна елха украсена с гирлянди и ръчно изрисувани играчки, ярко мигаха разноцветни светлинки. Отдолу под елхата имаше купища подаръци опаковани в кутии. Пресните елхови клончета насищаха въздуха с аромат, запалени бели свещи украсяваха масата. От стереоуредбата звучеше Коледна музика, звън на камбанки танцуваше в ушите ѝ.

Апартаментът изглеждаше напълно нормално, когато излезе сутринта.

Катлийн притисна ръце към лицето си.

— Но сега е февруари — запротестира с изненада в гласа.

— Днес е Коледа — твърдо настоя Дерек. — Месецът е без значение. Хайде в банята.

След това щяха да говорят. Мисълта я уплаши и развълнува, защото не знаеше какво да очаква. Той беше прекарал по-голямата част от деня, в тази подготовка, което означаваше, че някой го бе заместил в болницата. И от къде беше намерил Коледна елха през февруари? Истинско дърво, не изкуствено, сигурно сам го бе отсякъл. И какво имаше в тези кутии под елхата? Не би могъл да купи такова дърво никъде в страната. Това просто не бе възможно. И все пак го бе направил.

Въпреки съвета му да се отпусне, взе набързо душ, защото не се чувстваше в състояние да чака повече. Когато влезе в детската стая, Дерек беше приключил с къпането на Риса и я обличаше. Бебето се бе успокоило, размахваше юмручета и издаваше някакви звуци, които наподобяваха едновременно гукане и цвърчене. Беше ги научила наскоро.

Катлийн изчака, докато той привърши, след това взе детето, за да го накърми. Седна в люлеещия се стол и несигурно погледна Дерек, като се чудеше, дали възнамерява да остане в стаята. Очевидно бе решил да остане, защото се облегна на стената и впери в нея топлите

си златисти очи. Тя бавно отвори робата и оголи гърдите си, поставяйки Риса на тях.

Малката устичка се впи в зърното с комична алчност, и Катлийн на мига забрави всичко, освен бебето и тази особена близост между тях. Тишина изпълни малката стая, нарушавана единствено от звуците на бебето, докато се хранеше.

Катлийн не отвърщаше очи, гушкаше и люлееше детето, дълго след като беше замряло на гърдите ѝ.

Дерек се отдалечи от стената, и тя бе принудена да го погледне, защото той се наведе и с лек натиск на единия си пръст, извади зърното от устата на бебето.

— Тя спи — промърмори и сложи детето в кошарката.

След което се обърна към Катлийн и гореща жажда блестеше в очите му, които преминаха през голите ѝ гърди. Тя се изчерви и бързо се прикри с робата.

— Вечеря? — каза с обтегнат глас.

Нямаше спомен, как бе успяла да се нахрани, но Дерек бе поставил чиния пред нея нареждайки ѝ да яде и някак си го бе направила. Той изчака, докато привършат, след това я хвана за ръката и я заведе в хола, където Коледната елха мигаше все още с весели светлинки. Погледна към трогателната сцена и гърлото ѝ се задави от сълзи. Не можеше да си спомни, празнувала ли бе някога Коледа, не беше част от традицията на семейството ѝ. Но добре си спомняше снимките, които бе гледала на някакво семейство, събрано около точно такова дърво, изпълнените с любов лица, които се смееха и отваряха подаръци. Помнеше и болезнения копнеж, който бе изпитала по тази близост.

Катлийн прочисти гърлото си.

— Къде успя да намериш това дърво?

Дерек я изгледа с леко изненадан поглед. Защо тя си мислеше, че откриването на Коледно дърво би го затруднило.

— Имам един приятел, който ги отглежда — обясни с обичайно спокойния си маниер.

— Но... защо? — тя безпомощно посочи всичко около себе си.

— Защото мислех, че е това, което ни е необходимо. Защо Коледа, трябва да бъде ограничавана до един определен ден, когато

имаме нужда от нея през цялото време? Става дума за подаръци, нали? Подаръци и любов.

Внимателно я бутна на пода пред дървото, а след това седна до нея, и взе най-близкия подарък — малка кутийка, весело увита в червено, завързана със златна панделка, и я сложи в скута ѝ. Катлийн погледна към него през завеса от горещи сълзи, които изведнъж закриха образа му.

— Вече ми даде толкова много — прошепна. — Моля те, Дерек, не мога да взема нищо повече. Никога няма да успея да ти се отплатя.

— Не искам да чувам нито една дума на благодарност — прекъсна я и протегна ръка, за да я прегърне. Притегли я към себе си. — Любовта не се нуждае от благодарности, защото нищо не може да се сравни с нея, това е всичко, което някога съм искал от теб.

Дъхът ѝ замря, тя го погледна с премрежени от сълзи зелени очи.

— Обичам те! Толкова силно, че ме боли — призна, като се опита да потисне риданието си.

— Ш-ш-шт, скъпа — промърмори, докато я целуваше по челото. — Не плачи. Аз те обичам и ти ме обичаш, защо това те разплаква?

— Защото не съм добра в любовта. Как можеш да ме обичаш? Дори родителите ми не ме обичаха.

— Това е тяхна загуба. Как бих могъл да не те обичам? За първи път те видях там, в стария пикап, с кръстосани ръце около корема в защита на бебето. Ти ме гледаше с тези изплашени, но непобедими зелени очи и аз бях покорен. Отне ми известно време да осъзная какво се е случило, но когато поставих Риса в ръцете ти и я погледна, лицето ти се озари от толкова много любов, че ми беше болно да те гледам. И тогава разбрах. Исках тази любов да обгърне и мен. Любовта ти е толкова яростна и силна, скъпа. Тя е натрупана вътре в теб, защото е била заключена през всичките тези години. Малко хора могат да обичат така, както теб и аз поисках тази любов за самия себе си.

— Но ти не ме познаваше!

— Знаех достатъчно — каза тихо, като се взираше в елхата със спокойни очи пълни с дълбоко вътрешно познание, което малко хора притежаваха. — Аз знам какво искам — теб Катлийн, истинската ти същност. Не искам да ходиш на пръсти около мене, от страх да не направиш нещо нередно. Искам да се смеееш с мен, да ми срещиш, да хвърляш неща по мен, когато те доведе до лудост. Искам в теб да гори

огън така, както и любов и мисля, че ще загубя ума си, ако ти не ме обичаш достатъчно, за да ми се отдадеш цялата. Последното нещо, което съм искал е благодарност.

Тя обръщаше малката кутийка отново и отново в ръцете си.

— Ако любовта може да се даде, защо тогава не ми позволиш и аз да ти дам нещо? Чувствам се толкова безполезна.

— Не си безполезна — отговори яростно. — Сърцето ми ще спре да бие без теб. Това прилича ли ти на безполезна?

— Не — прошепна Катлийн.

Дерек сложи пръстите си под брадичката ѝ, вдигна нагоре лицето ѝ, като се усмихна загледан в очите ѝ.

— Обичам те. Каж ми го и ти.

— Обичам те.

Сърцето ѝ отново ускори ритъм, но не защото трудно произнесе тези думи. Тя почти не ги забеляза. Просто в душата ѝ, те се превърнаха в звън на камбанки. Тогава разбра, че наистина пееха звънчета, по стереоуредбата сега изпълняваха ритмична песен за коледните камбанки. Усмивка се появи на устните ѝ, когато се загледа в блещукащите светлини.

— Наистина ли направи това само за мен?

— Ммм, да — отговори Дерек, като наклони глава, за да я целуне зад ухото и продължи по извивката на брадичката. — Ти ми даде най-прекрасната Коледа в живота ми, имам теб и нашето скъпо Коледно бебе — всичко наведнъж. Мислех, че в замяна трябва да ти подаря Коледа и на теб, за да ти покажа, колко много означаваш за мен. Отвори си подаръка.

С треперещи пръсти Катлийн махна опаковъчната хартия, показа се малка кутийка. Изискан златен медальон във формата на сърце блестеше на бялата сатенена подложка. Тя го взе, нежната верижка се плъзна между пръстите ѝ, като златен дъжд.

— Отвори го — прошепна Дерек.

Тя подпъхна края с ноктите си и го отвори, за да открие, че това не беше обикновен двустранен медальон. Имаше повече от една преграда в него. Отгоре имаше място за две снимки и когато Катлийн вдигна преградата, видя място за още две.

— Ще сложим нашите снимки в едната преграда — каза той. — Риса — ще бъде на страната, обратна на нашата, а нашите бъдещи деца

— ще бъдат отдолу.

Тя обърна медальона. На гърба беше гравирано:

Сърцето ми вече ти принадлежи.
Това е само символ на любовта ми.
Твой любящ съпруг:

Дерек.

Сълзи замъглиха отново очите ѝ, когато взе медальона и го понесе към устните си.

Той сложи в скута ѝ по-голяма кутия.

— Отвори я — внимателно я прикани той.

Когато махна опаковъчната хартия, намери малка бяла картичка поставена отгоре. Трябваше да изтрие сълзите от очите си, за да може да я прочете:

Дори през нощта, грее Слънцето някъде.
Дори през най-студените зими, някъде има синя
птица.
Това е моята синя птица за теб, скъпа,
Така че винаги да си щастлива,
без значение колко студена е зимата.

В кутията имаше малка бяла емайлирана музикална кутийка с порцеланова синя птица кацнала на капака. Главичката ѝ беше вдигната нагоре, сякаш бе готова да запее, малките ѝ черни очички изглеждаха ярки и жизнерадостни. Когато вдигна капачето, музикалната кутийка започна да свири весела звънка мелодия, наподобяваща песен на птица.

— Отвори сега тази — Дерек сложи друга кутия на скута ѝ и избърса с ръка сълзите ѝ.

Трупаше подарък след подарък в ръцете ѝ, като не ѝ оставяше време да види какво има вътре, преди да отвори следващия. Подари ѝ гривна, на която бяха гравирани техните имена, пухкав луксозен

пуловер, копринено бельо, което я накара да се изчерви, плюшени домашни пантофи-зайче, на които тя се разсмя, парфюм, обеци, музикални албуми и книги, и накрая кремава нощница, цялата от сатен и дантела, която спря дъха ѝ с изкусителната си прелест.

— Това е, за да ми достави удоволствие — каза с чувство Дерек и погледа му ускори пулса ѝ.

Тя вдигна глава и спря устни на сантиметри от неговите.

— И за мое — прошепна с болезнено желание да вкуси устните му и да усети тялото му върху своето.

Не знаеше, че любовта може да се усеща по този начин, като мощна река заливаща тялото с топлина, чувственост и невероятен копнеж.

— И за твое — съгласи се той, като покори устните ѝ с бавни парещи целувки.

Устата ѝ инстинктивно се разтвори и езикът му започна любовен танц с нейния. Изхлипа, ръцете ѝ се вдигнаха и се заключиха около врата му, кръвта зазвъня в ушите ѝ. Почувства се гореща, толкова гореща, че едва издържаше и света започна да се накланя. След това почувства килима под себе си и Дерек отгоре ѝ. Мощното му тяло я притискаше към пода, но не усещаше болка. Без да отделя устни от нейните, разкопча и разтвори широко халата ѝ, ръката му се спусна бавно по голото ѝ тяло.

Никога, нито във въображението, нито в мечтите си, си бе представяла, че любовта може да бъде толкова дива и възторжено възбуждаща, но Дерек ѝ показа, че може. Той не бързаше, бе очарован от копринената кожа под ръцете си, от вкуса на нейните устни, от нетърпеливото притискане на краката ѝ около кръста си. Катлийн почти изгубила ума си се извиваше под него, молеше за нещо, което не разбираше. Невинността ѝ бе толкова еротична за него, както подпухналите ѝ от целувки устни и омагьосващия поглед на зелените ѝ очи. Цялото му внимание беше за нея, въпреки мъчителното му напрежение и нуждата от освобождаване, успокояваше я всеки път, когато нов взрив от емоции избухваше в нея. Пищните ѝ красиви гърди му принадлежаха, както и извитите около него бедра; коприненото ѝ лоно също. Тя извика и се притисна към него. Дерек влезе в нея, внимателно и бавно, и я направи своя жена с тялото и сърцето си.

Правеха любов там на килима, заобиколени от подаръците, които ѝ беше подарил и разпръсната цветна опаковъчна хартия. Свещите горяха със спокоен бял пламък, весели цветни светлилки осветяваха вълшебния свят на мъжа и жената, безмълвно слети след любовните ласки.

Дерек се изправи на крака и вдигна Катлийн с мускулестите си ръце.

— Обичам те — прошепна тя, покривайки шията му с целувки.

Голото ѝ тяло блестеше, като слонова кост, запалените светлилки се отразяваха по кожата ѝ като скъпоценни камъни. Той я погледна с израз, който едновременно я уплаши и възбуди. Това беше поглед на силен мъж, който обича толкова силно, че е безсилен пред тази любов.

— Боже мой, обичам те — каза Дерек с разтреперан глас и огледа хола. — Исках да изчакам, исках да облечеш нощницата, която ти купих, исках да ти бъде удобно в леглото ни.

— На мен ми е удобно навсякъде, където си ти — увери го Катлийн с блеснали очи, а той здраво я притисна към себе си и я понесе към спалнята.

Повечето от подаръците останаха на пода в хола, но два бяха в ръцете на Катлийн — медальона с формата на сърце и музикалната кутийка със синята птица. Зимата бе студена, но не и в сърцето ѝ.

Тя винаги щеше има своята синя птица и сгряващия спомен за първата истинска Коледа, през която звучеше песента на нейната любов.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.